2019 (6) SCR 872–896

നിരാകരണപത്രം (Disclaimer)

പ്രാദേശികഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്ത വിധിന്യായം നിർമ്മിത ബുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത വിവർത്തന ഉപകരണത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ കേരള ഹൈക്കോടതിയിലെ ഐ.റ്റി. ഡയറക്ടറേറ്റ് സാധൂകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിൽ ആശയപരമായോ സാംഗത്യപരമായോ വ്യാകരണപരമായോ ആഖ്യാനപരമായോ തെറ്റുകൾ കടന്നു കൂടാൻ സാധ്യതയുള്ളതാണ്. ഈ തർജ്ജമ കേവലം വ്യവഹാരകക്ഷികളുടെയും പൊതുജനങ്ങളുടെയും പൊതുവായ അറിവിലേക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്. ഔദ്യോഗികവും പ്രായോഗികവുമായ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങൾക്കും വിധി നിർവഹണ നടപ്പാക്കലുകൾക്കും പ്രസ്തുത വിധിന്യായത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പതിപ്പ് ആധികാരികവും അന്തിമവും ആയിരിക്കും.

2019 (6) SCR 872-896

സത്യൻ

V.

ഡെപ്യൂട്ടി കമ്മീഷണറും മറ്റുള്ളവരും

(2019 ലെ സിവിൽ അപ്പീൽ നമ്പറുകൾ 2976-2983)

ഏപ്രിൽ 30, 2019

[ജസ്റ്റിസ് സഞ്ജയ് കിഷൻ കൗൾ, ജസ്റ്റിസ് ഇന്ദിര ബാനർജി]

1978 ലെ കർണാടക പട്ടിക ജാതി- പട്ടിക വർഗ (ചില ഭൂമി കൈമാറ്റങ്ങൾക്കുള്ള വിലക്ക്) നിയമം, :

വകുപ്പ് 4 - അനുവദിച്ചു നൽകിയ ഭൂമി കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നതിനായുള്ള നിരോധനം - അനുവദിച്ചു നൽകിയ ഭൂമി 15 വർഷത്തേക്ക് അന്യവൽക്കരിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന നിബന്ധന ഭൂമി അനുവദിച്ചപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നു - ഭൂമി അനുവദിച്ചതിന്റെ ഗുണഭോക്താക്കൾ 15 വർഷത്തിന് ശേഷം ഭൂമി അപ്പീൽവാദികൾക്ക് കൈമാറ്റം ചെയ്തു - ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരിയുടെ മുൻകൂർ അനുമതിയില്ലാതെയാണ് വിൽപ്പന ആധാരങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കിയതെന്നും അതിനാൽ അവ നിയമവിരുദ്ധമാണെന്നും ആരോപിച്ചുള്ള അപേക്ഷ - അസിസ്റ്റന്റ് കമ്മീഷണർ വിൽപ്പന ആധാരങ്ങൾ റദ്ദാക്കി - അപ്പീലിൽ ഡെപ്യൂട്ടി കമ്മീഷണർ ഉത്തരവ് ശരിവെച്ചു - റിട്ട് ഹർജിയിലും റിട്ട് അപ്പീലിലും ഹൈക്കോടതി ഈ ഉത്തരവ് വീണ്ടും ശരിവെച്ചു - സുപ്രീം കോടതിയിലേക്കുള്ള അപ്പീൽ - 15 വർഷത്തെ കാലാവധിക്ക് ശേഷം കൈമാറ്റത്തിന് അനുമതി ആവശ്യമില്ലെന്ന അപ്പീൽവാദികളുടെ വാദം - വിധി: മുൻകൂർ അനുമതി ഉണ്ടെന്നതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് അപ്പീൽവാദി ഉടനീളം തന്റെ കേസ് ഉന്നയിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത് എന്നതിനാൽ, സുപ്രീം കോടതിക്ക് മുമ്പാകെ അത്തരം പുതിയ വാദം ഉന്നയിക്കാൻ കഴിയില്ല - നിയമം നിലവിൽ വന്നതിന് ശേഷം സർക്കാരിന്റെ മുൻകൂർ അനുമതിയില്ലാതെ ഭൂമി കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നതിന് വകുപ്പ് 4 ന്റെ ഉപവകുപ്പ് (2) സമ്പൂർണ്ണ നിരോധനം ഏർപ്പെടുത്തുന്നു - അതിനാൽ, 15 വർഷത്തെ കാലയളവിന് ശേഷവും മുൻകൂർ അനുമതി ആവശ്യമായിരുന്നു - വകുപ്പ് 4(2)ലെ നിയമപരമായ വ്യവസ്ഥകൾക്ക് വിരുദ്ധമായ ഇടപാടുകൾ റദ്ദാക്കാൻ ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരി തന്റെ അധികാരപരിധിക്കുള്ളിൽ നിന്നാണ് പ്രവർത്തിച്ചത് - അപേക്ഷ നൽകുന്നതിലുണ്ടായ 8 വർഷത്തെ കാലതാമസത്തെ ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരിയെ നടപടിയെടുക്കുന്നതിൽ തടയുന്ന തരത്തിൽ നിർണ്ണായകമായ ഒരു ഘടകമായി ഈ വിഷയത്തിൽ കാണാനാകില്ല, പ്രസ്തുത ആക്ട് ഒരു ഗുണഭോക്തൃ നിയമമാണ് -1969 ലെ കർണാടക ഭൂമി അനുവദിക്കൽ ചട്ടങ്ങൾ, - ചട്ടം 9 - കാലതാമസം/അലംഭാവം.

അപ്പീലുകൾ തള്ളിക്കൊണ്ട് കോടതി വിധിച്ചു:

1.1 അനുമതി ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ അപ്പീൽവാദി ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും, ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരി അത്തരത്തിൽ യാതൊരു അനുമതിയും നൽകിയിട്ടില്ലെന്നും ഇക്കാര്യത്തിൽ ഹാജരാക്കിയ രേഖകൾ വ്യാജമായി നിർമ്മിച്ചതാണെന്നും കണ്ടെത്തി എന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് താഴെയുള്ള കോടതികളുടെ എല്ലാ ഉത്തരവുകളും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. രേഖകളുടെ പൂർണ്ണമായ വെളിപ്പെടുത്തൽ ഉണ്ടാകേണ്ടതായിരുന്നു. ഈ കാര്യത്തിലുള്ള ക്രിമിനൽ നടപടികൾ ഇപ്പോഴും തീർപ്പുകൽപ്പിക്കാതെ കിടക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ കാരണത്താൽ മാത്രം അപ്പീൽവാദിയെ കേസിൽ നിന്നും പുറന്തള്ളേണ്ടതില്ലാ. [ഖണ്ഡിക 25][893–A–B]

1.2 ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരിയുടെ മുൻകൂർ അനുമതി ഉണ്ടെന്ന തരത്തിൽ ഒരു കേസ് ഉന്നയിക്കാനാണ് അപ്പീൽവാദി ഉടനീളം ശ്രമിച്ചത്. അനുമതി വാങ്ങേണ്ടതില്ല എന്നത് ആരുടെയും വാദമായിരുന്നില്ല. അനുമതികൾ നിലവിലില്ലാ എന്ന തരത്തിൽ വസ്തുതാപരമായ ഒരു സാഹചര്യം രൂപപ്പെട്ടപ്പോഴാണ് അപ്പീൽവാദി ഇപ്പോൾ അനുമതി ആവശ്യമില്ലെന്ന് വാദിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. അത്തരമൊരു വാദം അംഗീകരിക്കാനാവില്ല. നടപടിക്രമങ്ങളുടെ ഈ അഞ്ചാം ഘട്ടത്തിൽ, മതിയായ വാദങ്ങൾ ഇല്ലാതെ ഇത്തരമൊരു വ്യാഖ്യാനം ഉന്നയിക്കാൻ അപ്പീൽവാദിക്ക് സാധ്യമല്ല. ഇതിനെ കേവലം ഒരു നിയമപരമായ വാദം മാത്രമായി തരംതിരിക്കാനാവില്ല. [ഖണ്ഡിക 26][893–C–D]

1.3 ഭൂമി അന്യാധീനപ്പെടുത്തുന്നതിനെ വിലക്കിക്കൊണ്ട് 1969 ലെ കർണാടക ഭൂമി അനുവദിക്കൽ ചട്ടങ്ങളിൽ ഉള്ളതും ഭൂമി അനുവദിച്ചതിന്റെ നിബന്ധനകളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതുമായ നിബന്ധന, തങ്ങളുടെ അപര്യാപ്തതകളും ദാരിദ്ര്യവും കാരണം ഭൂമി അനുവദിക്കപ്പെട്ട പട്ടികജാതി–പട്ടികവർഗക്കാരുടെ താൽപ്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാൻ പര്യാപ്തമല്ലെന്ന് കണ്ടെത്തി. സമൂഹത്തിലെ സ്വാധീനശക്തിയുള്ള വിഭാഗങ്ങൾ പട്ടികജാതി–പട്ടികവർഗക്കാരെ സാഹചര്യങ്ങളുടെ ഇരകളാക്കി ഭൂമി വാങ്ങുകയും പണയപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്ന് പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടു. അത്തരം ദുരുപയോഗം തടയുന്നത് ലക്ഷ്യമിട്ട് സംസ്ഥാന സർക്കാർ ഈ നിയമം പാസാക്കുകയും, വ്യക്തമായ നിബന്ധനകൾ പ്രകാരമുള്ള അനുമതിയോടുംകൂടിയാകണം കൈമാറ്റം എന്ന് നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇത് ഭൂമി അനുവദിച്ച നിബന്ധനകൾക്കോ അല്ലെങ്കിൽ പ്രസ്തുത ചട്ടങ്ങൾക്കോ പുറമേയുള്ളതാണ്. അതിനാൽ അഞ്ച് (5) മുതൽ പതിനഞ്ച് (15) വർഷം വരെയുള്ള കാലയളവിലായാലും അല്ലെങ്കിൽ പതിനഞ്ച് (15) വർഷത്തിന് ശേഷമുള്ള കാലയളവിലായാലും, അത്തരം അനുമതി ആവശ്യമാണ്. [ഖണ്ഡിക 27][893–E–G]

1.4 പ്രസ്തുത നിയമം ഭേദഗതി ചെയ്യുന്നതിന് മുമ്പല്ല, പ്രസ്തുത നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന് തന്നെ മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന മറ്റൊരു നിയമത്തിന് കീഴിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട പ്രസ്തുത ചട്ടങ്ങളിലെ ചട്ടം 9 പ്രകാരം, ചില നിബന്ധനകളും വ്യവസ്ഥകളും പാലിക്കപ്പെട്ടുവെന്ന് ഡെപ്യൂട്ടി കമ്മീഷണർക്ക് ബോധ്യം വരുന്നതിന്

വിധേയമായി അഞ്ച് (5) മുതൽ പതിനഞ്ച് (15) വർഷം വരെയുള്ള കാലയളവിനുള്ളിൽ ഭൂമി കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നത് വിഭാവനം ചെയ്യുന്നുണ്ട് എന്നത് സംശയമില്ലാത്ത കാര്യമാണ്. ഡെപ്യൂട്ടി കമ്മീഷണർക്ക് ബോധ്യപ്പെടുന്നത് വരെ അത്തരം അനുമതി നൽകുന്നതിന് നിരോധനമുണ്ട്. അന്യവൽക്കരണം മറ്റ് ഭൂമി വാങ്ങുന്നതിനോ ബാക്കിയുള്ള ഭൂമി മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനോ വേണ്ടിയാണെന്നും, വിപണി മൂല്യത്തിന്റെ അൻപത് ശതമാനം തുക ഗ്രാന്റി (അനുവദിക്കപ്പെട്ടയാൾ) സർക്കാരിലേക്ക് അടച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ബോധ്യപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. അതിനാൽ, അഞ്ച് മുതൽ പതിനഞ്ച് വർഷം വരെയുള്ള കാലയളവിനുള്ളിൽ കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നതിന് കർശനമായ വ്യവസ്ഥകൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നത് വ്യക്തമാണ്. [ഖണ്ഡിക 28][893–H; 894–A–B]

1.5 പതിനഞ്ച് (15) വർഷത്തെ കാലയളവിന് ശേഷം ഭൂമി കൈമാറ്റത്തിന് അനുമതി നൽകണമോ വേണ്ടയോ എന്ന് തീരുമാനിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരി ഇത്തരം പരിഗണനകളാൽ സ്വാധീനിക്കപ്പെടുകയോ സ്വാധീനിക്കപ്പെടാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യാം. എന്നാൽ തീർച്ചയായും, ഭൂമി അനുവദിക്കപ്പെട്ട പട്ടികജാതി–പട്ടികവർഗ അംഗങ്ങൾ വഞ്ചിക്കപ്പെടുന്നില്ലെന്നും അവരുടെ ഉത്തമ താൽപ്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നും രേഖപ്പെടുത്തേണ്ട കാരണങ്ങളാൽ ബോധ്യപ്പെട്ടാൽ മാത്രമേ അനുമതി നൽകാവൂ. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 4(2)ലെ നിബന്ധനകൾ തികച്ചും വ്യക്തമാണ്. [ഖണ്ഡിക 29][894–C–D]

1.6 അനുവദിച്ചു നൽകിയ ഭൂമിയുടെ കൈമാറ്റം നിരോധിക്കുന്ന, നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 4 ന്റെ ഉപവകുപ്പ് (1) ആരംഭിക്കുന്നത് ഒരു 'നോൺ ഒബ്സ്റ്റാന്റ്' (non obstante) വ്യവസ്ഥയോടെയാണ്. ഇത് ഏതെങ്കിലും കരാറിനോ ധാരണാപത്രത്തിനോ നിയമത്തിനോ അതീതമായി നിലനിൽക്കുന്നതാണ്. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 11, മറ്റ് നിയമങ്ങൾക്ക് മേൽ ഈ നിയമത്തിന് മേൽക്കോയ്മ നൽകിക്കൊണ്ട് ഇത് കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നു. [ഖണ്ഡിക 30][894–E]

1.7 നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുമ്പോ ശേഷമോ നൽകിയ ഭൂമിക്ക് വകുപ്പ് 4 ബാധകമാണ്. ഗ്രാന്റ് നിബന്ധനകൾ ലംഘിക്കാൻ കഴിയില്ല, വകുപ്പ് 4 ന്റെ ഉപവകുപ്പ് (2) ലംഘിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഏതൊരു കൈമാറ്റവും അസാധുവാകുമെന്ന് ഉപവകുപ്പ് (1)ന്റെ അവസാന ഭാഗം വ്യക്തമാക്കുന്നു. വകുപ്പ് 4 ന്റെ ഉപവകുപ്പ് (2) തികച്ചും കൃത്യവും വ്യക്തമാണ്, നിയമം നിലവിൽ വന്നതിന് ശേഷം സർക്കാരിന്റെ മുൻകൂർ അനുമതിയില്ലാതെ കൈമാറ്റം നടത്തുന്നതിന് ഇത് സമ്പൂർണ്ണ നിരോധനം ഏർപ്പെടുത്തുന്നു. അതിനാൽ, ഈ വ്യവസ്ഥയുടെ വെറും വായനയിലൂടെ തന്നെ ഇതിന് രണ്ട് വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ സാധ്യമാകില്ലാ എന്നത് വ്യക്തമാകും. പതിനഞ്ച് വർഷത്തെ കാലയളവിന് ശേഷവും അനുമതി ആവശ്യമാണ്. [ഖണ്ഡിക 31] [894–G–H; 895–A]

1.8 താഴെയുള്ള കോടതികൾക്ക് തെറ്റുപറ്റിയിട്ടില്ല, കൂടാതെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 4(2)ലെ നിയമപരമായ വ്യവസ്ഥകൾക്ക് വിരുദ്ധമായ ഇടപാടുകൾ റദ്ദാക്കാൻ ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരി തന്റെ അധികാരപരിധിക്കുള്ളിൽ നിന്നാണ് പ്രവർത്തിച്ചത്. ഇടപാടുകൾ നടന്ന രീതി തന്നെ പല സംശയങ്ങളും ഉയർത്തുന്നുണ്ട്. [ഖണ്ഡിക 36][896–E–F]

ധർമ്മ നായിക്ക v. രാമ നായിക്ക ആൻഡ് അനദർ (2008) 14 എസ്സിസി 517 : [2008] 2 എസ്സിആർ 451 – ആശ്രയിച്ചു.

മഞ്ചെഗൗഡ ആൻഡ് അദേർസ് v. സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് കർണാടക ആൻഡ് അദേർസ് (1984) 3 എസ്സിസി 301 : [1984] 3 എസ്സിആർ 502; *ഇബ്രാഹിംപട്ടണം താലൂക്ക് വ്യവസായ കൂലി സംഘം v. കെ. സുരേഷ് റെഡ്ഡി ആൻഡ് അദേർസ്* (2003) 7 എസ്സിസി 667 : [2003] 2 സപ്ലി. എസ്സിആർ 698; *സിതു സാഹു ആൻഡ് അദേർസ് v. സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് ജാർഖണ്ഡ് ആൻഡ് അദേർസ്* (2004) 8 എസ്സിസി 340 : [2004] 3 എസ്സിആർ 504; *ഛേദി ലാൽ യാദവ് ആൻഡ് അദേർസ് v. ഹരി കിഷോർ യാദവ് (ഡെഡ്) ത്രൂലീഗൽ റെപ്രസന്റേറ്റീവ്സ് ആൻഡ് അദേർസ്* (2018) 12 എസ്സിസി 527; *ഹരീഷ്ചന്ദ്ര ഹെഗ്ഡെ v. സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് കർണാടക ആൻഡ് അദേർസ്* (2004) 9 എസ്സിസി 780: [2003] 6 സപ്ലി. എസ്സിആർ 1111; *കെ.ഡി. ശർമ്മ v. സ്റ്റീൽ അതോറിറ്റി ഓഫ് ഇൻഡ്യ ലിമിറ്റഡ് ആൻഡ് അദേർസ്* (2008) 12 എസ്സിസി 481: [2008] 10 എസ്സിആർ 454; *എ. ഷൺമുഖം v. ആര്യ ക്ഷത്രിയ രാജകുല വംശത മഠാലയ നന്ദവന പരിപാലനെ സംഘം റെപ്രസെന്റഡ് ബൈ ഇറ്റ്സ് പ്രസിഡന്റ് ആൻഡ് അദേർസ്* (2012) 6 എസ്സിസി 430 : [2012] 4 എസ്സിആർ 74; *ഹരി നരേൻ v. ബദ്രി ദാസ്* [1964] 2 എസ്സിആർ 203 – പരാമർശിച്ചു.

2. എട്ട് (8) വർഷത്തെ കാലതാമസം എന്നത് ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരി നടപടിയെടുക്കുന്നതിന് തടസ്സമാകുന്നില്ല, കാരണം കാലഹരണ തത്വങ്ങൾ ഇവിടെ ബാധകമല്ല. പട്ടികജാതി–പട്ടികവർഗ വിഭാഗങ്ങൾക്കായുള്ള ഒരു ഗുണഭോക്തൃ നിയമമാണിതെന്നത് പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, എട്ട് (8) വർഷത്തെ കാലയളവിനെ നടപടി അസാധുവാക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള കാലവിളംബമായോ അലംഭാവമായോ കണക്കാക്കാനാവില്ല. [ഖണ്ഡികകൾ 33, 34]

അമരേന്ദ്ര പ്രതാപ് സിംഗ് v. തേജ് ബഹാദൂർ പ്രജാപതി ആൻഡ് അദേർസ് (2004) 10 എസ് സിസി 65 : [2003] 6 സപ്ലി. എസ്സിആർ 42 – ആശ്രയിച്ചു.

കേസ് നിയമ റഫറൻസ്

[1984] 3 എസ്സിആർ 502 – പരാമർശിച്ചു – ഖണ്ഡിക 9

[2003] 2 സപ്ലി. എസ്സിആർ 698 – പരാമർശിച്ചു – ഖണ്ഡിക 12

[2004] 3 എസ്സിആർ 504 – പരാമർശിച്ചു – ഖണ്ഡിക 12

(2018) 12 എസ്സിസി 527 – പരാമർശിച്ചു – ഖണ്ഡിക 12

[2008] 2 എസ്സിആർ 451 – ആശ്രയിച്ചു – ഖണ്ഡിക 20

[2003] 6 സപ്ലി. എസ്സിആർ 1111 – പരാമർശിച്ചു – ഖണ്ഡിക 20

[2003] 6 സപ്ലി. എസ്സിആർ 42 – ആശ്രയിച്ചു – ഖണ്ഡിക 20

[2008] 10 എസ്സിആർ 454 – പരാമർശിച്ചു – ഖണ്ഡിക 23

[2012] 4 എസ്സിആർ 74 – പരാമർശിച്ചു – ഖണ്ഡിക 23

[1964] 2 എസ്സിആർ 203 – പരാമർശിച്ചു – ഖണ്ഡിക 23

സിവിൽ അപ്പീൽ അധികാരപരിധി: 2019 ലെ സിവിൽ അപ്പീൽ നമ്പറുകൾ 2976–2983

റിട്ട് അപ്പീൽ നമ്പർ 335/2009 (എസ്സി/എസ്ടി)-ൽ ബാംഗ്ലൂരിലെ കർണാടക ഹൈക്കോടതി 16.10.2009-ന് നൽകിയ വിധിന്യായത്തിൽ നിന്നും ഉത്തരവിൽ നിന്നും, കൂടാതെ 2009 ലെ റിട്ട് അപ്പീൽ നമ്പറുകൾ 321, 325, 327, 329, 331, 336, 349 (എസ്സി/എസ്ടി) എന്നിവയിൽ 29.10.2009-ന് നൽകിയ ഉത്തരവിൽ നിന്നും .

അപ്പീൽവാദിക്ക് വേണ്ടി സീനിയർ ദുഷ്യന്ത് എ. ദാവെ, മൃത്യുഞ്ജയ് സിംഗ്, മ. സ്വാതി ഭരദ്വാജ്, പ്രീതി പൻവർ (എം/എസ് ലോയേഴ്സ് നിറ്റ് ആൻഡ് കോ.-യ്ക്ക് വേണ്ടി) എന്നിവർ ഹാജരായി.

എതിർകക്ഷികൾക്ക് വേണ്ടി ഹുസേഫ അഹമ്മദി, ആനന്ദ് സഞ്ജയ് എം. നുലി, ധർമ്മ സിംഗ്, സൂരജ് കൗശിക് (എം/എസ്. നുലി ആൻഡ് നുലി-ക്ക് വേണ്ടി), കൃഷ്ണ കുമാർ സിംഗ് (എം.പി. ഷോരവാലയ്ക്ക് വേണ്ടി), വി.എൻ. രഘുപതി, മാനേന്ദർ പാൽ ഗുപ്ത എന്നിവർ ഹാജരായി.

കോടതിയുടെ വിധി പ്രസ്താവിച്ചത് **ജസ്റ്റിസ് സഞ്ജയ് കിഷൻ കൗൾ,**

1. പട്ടികജാതി-പട്ടികവർഗ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവർക്ക് അവരുടെ സാമ്പത്തിക ശാക്തീകരണത്തിനും കൃഷിയിലൂടെ സ്വയം തൊഴിൽ കണ്ടെത്തുന്നതിനുമായി കർണാടക സർക്കാർ സൗജന്യമായി ഭൂമി അനുവദിച്ചു നൽകി; അനുവദിച്ച ഭൂമി കാർഷിക ഭൂമിയായിരുന്നു. 1980-കളുടെ തുടക്കത്തിൽ, അതായത് 12.08.1982-ന്, ബംഗളൂരു റൂറൽ ജില്ലയിലെ രാമനഗരത്തിലുള്ള ബിദാദി ഹോബ്ലിയിൽ വരുന്ന ബന്നിക്കുപ്പെ ഗ്രാമത്തിലെ എട്ട് (8) ഗുണഭോക്താക്കൾക്ക് ഏകദേശം രണ്ട് (2) ഏക്കർ വീതം ഭൂമി അനുവദിച്ചു, ഇവരാണ് ഈ കോടതി മുമ്പാകെയുള്ള മൂന്നാമത്തെ സ്വകാര്യ എതിർ കക്ഷികൾ. ഭൂമി അനുവദിച്ചതിനു പിന്നിലെ ലക്ഷ്യം പരാജയപ്പെടാതിരിക്കാൻ, ഈ ഗ്രാന്റുകൾക്കൊപ്പം

ചില നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നു, പ്രത്യേകിച്ച് ഭൂമി കൈമാറ്റവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ് ഈ നിബന്ധനകൾ. ഈ എട്ട് (8) ഗുണഭോക്താക്കളും 1997 ഓഗസ്റ്റ്, സെപ്റ്റംബർ മാസങ്ങളിലായി അപ്പീൽവാദിക്ക് ഭൂമി കൈമാറ്റം ചെയ്തതിനെ, 1978 ലെ കർണാടക പട്ടിക ജാതി- പട്ടിക വർഗ (ചില ഭൂമി കൈമാറ്റങ്ങൾക്കുള്ള വിലക്ക്) നിയമ (ഇനി മുതൽ 'പ്രസ്തുത നിയമം' എന്ന് പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നു.) പ്രകാരം ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരി നൽകിയ ഉത്തരവുകളിലൂടെ റദ്ദാക്കിയതിനെക്കുറിച്ചാണ് ഈ അപ്പീലുകളിൽ ഈ കോടതി പരിഗണിക്കുന്നത്.

2. ഭൂമി അനുവദിച്ച ഉത്തരവുകൾ സമാനമായ നിബന്ധനകളുള്ളതാണ്. നിലവിലെ തർക്കത്തിൽ, ഭൂമി അനുവദിച്ചതിലെ എട്ടാം നിബന്ധന പ്രധാനമാണ്. ഇതനുസരിച്ച് 15 വർഷത്തേക്ക് ഭൂമി അന്യാധീനപ്പെടുത്തുന്നതിന് നിരോധനമുണ്ട്. 1964-ലെ കർണാടക ലാൻഡ് റവന്യൂ ആക്ടിലെ വകുപ്പ് 197 പ്രകാരം നൽകിയിട്ടുള്ള അധികാരങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് രൂപപ്പെടുത്തിയ, 1969-ലെ കർണാടക ഭൂമി അനുവദിക്കൽ ചട്ടങ്ങളിലെ (ഇനി മുതൽ 'പ്രസ്തുത ചട്ടങ്ങൾ' എന്ന് പരാമർശിക്കപ്പെടും) ചട്ടം 9(i) പ്രകാരമാണ് ഈ നിബന്ധന ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. പ്രസക്തമായ തീയതിയിൽ നിലവിലിരുന്ന പ്രസ്തുത ചട്ടം 9 താഴെ പറയുന്ന തരത്തിലാണ്:

> "9. ഭൂമി അനുവദിച്ചു നൽകുന്നതിലെ നിബന്ധനകൾ:- (1) ഈ ചട്ടങ്ങൾ പ്രകാരം (കാർഷിക ആവശ്യങ്ങൾക്കായി) ഭൂമി അനുവദിച്ചു നൽകുന്നത് താഴെ പറയുന്ന നിബന്ധനകൾക്ക് വിധേയമായിരിക്കും, അതായത്:-
>
> (i) ഭൂമി കൈവശം ഏറ്റെടുക്കുന്ന തീയതി മുതലുള്ള പതിനഞ്ച് വർഷത്തേക്ക് ഗുണഭോക്താവ് പ്രസ്തുത ഭൂമി അന്യാധീനപ്പെടുത്താൻ പാടില്ല:
>
> എന്നാൽ, അഞ്ച് വർഷത്തെ കാലയളവിന് ശേഷം, 1978 ലെ കർണാടക പട്ടിക ജാതി-പട്ടിക വർഗ (ചില ഭൂമി കൈമാറ്റങ്ങൾക്കുള്ള വിലക്ക്) നിയമത്തിലെ (1979-ലെ കർണാടക ആക്ട് 2) വ്യവസ്ഥകൾക്കും ഡെപ്യൂട്ടി കമ്മീഷണർ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന നിബന്ധനകൾക്കും വിധേയമായും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻകൂർ അനുമതിയോടെയും പ്രസ്തുത ഭൂമി പൂർണ്ണമായോ ഭാഗികമായോ അന്യാധീനപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. എങ്കിലും, അന്യവൽക്കരണം മറ്റ് ഭൂമി വാങ്ങുന്നതിനോ ബാക്കിയുള്ള ഭൂമി മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനോ വേണ്ടിയാണെന്ന് ബോധ്യപ്പെടുകയും, അന്യവൽക്കരണത്തിന് അനുമതി നൽകുന്ന തീയതിയിൽ ഡെപ്യൂട്ടി കമ്മീഷണർ നിശ്ചയിക്കുന്ന വിപണി മൂല്യത്തിന്റെ അൻപത് ശതമാനത്തിന് തുല്യമായ തുക ഗുണഭോക്താവ് സർക്കാരിലേക്ക് അടയ്ക്കുകയും ചെയ്താൽ മാത്രമേ ഡെപ്യൂട്ടി കമ്മീഷണർ അത്തരം അനുമതി നൽകാൻ പാടുള്ളൂ:

കൂടാതെ, ഈ ചട്ടപ്രകാരം ഭൂമി അന്യാധീനപ്പെടുത്താൻ അനുമതി നേടിയ ഏതൊരാളും, ചട്ടം 4-ലെ വ്യവസ്ഥകൾ എത്രതന്നെയായാലും, പിന്നീട് യാതൊരു സർക്കാർ ഭൂമിയും ലഭിക്കുന്നതിന് അർഹനായിരിക്കില്ല."

മറ്റു ചില ഭേദഗതികൾക്കൊപ്പം, 23.4.2005-ലെ വിജ്ഞാപനത്തിലൂടെ (25.4.2005 മുതൽ പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നത്), ഖണ്ഡം (i)-ൽ പറയുന്ന പതിനഞ്ച് (15) വർഷം എന്ന കാലയളവ് ഇരുപത്തിയഞ്ച് (25) വർഷമായി മാറ്റിയിട്ടുണ്ട് എന്നത് നാം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്.

3. അപ്പീൽവാദി, സ്വകാര്യ എതിർകക്ഷികളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്ത തീയതികളിലെ വിൽപ്പന ആധാരങ്ങൾ വഴി ഭൂമി വാങ്ങി, എന്നാൽ ഇത് പതിനഞ്ച് (15) വർഷത്തെ കാലാവധിക്ക് ശേഷമായിരുന്നു. ഈ വിൽപ്പന ആധാരങ്ങൾ സ്വകാര്യ എതിർകക്ഷികൾ നടപ്പിലാക്കിയത് അവരുടെ അറ്റോർണി മുഖേനയാണ്, ഈ അറ്റോർണി അപ്പീൽവാദിയുടെ ഭാര്യയാണ്. ജനറൽ പവർ ഓഫ് അറ്റോർണി (ചുരുക്കത്തിൽ 'ജിപിഎ') നൽകിയ തീയതി 16.12.1996 ആണെന്നും (5.4.2019-ലെ ഉത്തരവ് പ്രകാരം വെളിപ്പെടുത്തിയത്), ഓരോ വിൽപ്പന ആധാരത്തിന്റെയും പ്രതിഫലം തുല്യമാണെന്നും, അത് 4.50 ലക്ഷം രൂപ വീതമാണെന്നും, പണമായി തന്നെയാണ് അതിന്റെ പേയ്മെന്റ് നടത്തിയിട്ടുള്ളതെന്നും പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ജിപിഎ നൽകിയ തീയതി പതിനഞ്ച് (15) വർഷത്തെ കാലാവധി അവസാനിക്കുന്നതിന് മുമ്പാണെന്ന കാര്യം ഇവിടെ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. പ്രസ്തുത നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 4 പ്രകാരം ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരിയുടെ അനുമതി വാങ്ങിയ ശേഷമാണ് ഈ വിൽപ്പന ആധാരങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കിയതെന്നാണ് അപ്പീൽവാദിയുടെ വാദം. പ്രസ്തുത വ്യവസ്ഥ താഴെ പറയുന്നതാണ്:

"4. **അനുവദിച്ചു നൽകിയ ഭൂമി കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നതിനായുള്ള നിരോധനം.** - (1) ഏതെങ്കിലും നിയമത്തിലോ ഉടമ്പടിയിലോ കരാറിലോ രേഖയിലോ എത്രതന്നെ അടങ്ങിയിരുന്നാലും, ഭൂമി അനുവദിച്ചതിനുള്ള നിബന്ധനകൾക്കോ അല്ലെങ്കിൽ അത്തരം ഗ്രാന്റിനായി വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്ന നിയമത്തിനോ അല്ലെങ്കിൽ ഉപ വകുപ്പ് (2)-നോ വിരുദ്ധമായി, ഈ നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുമ്പോ ശേഷമോ അത്തരത്തിൽ അനുവദിച്ചു നൽകിയ ഭൂമി കൈമാറ്റം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് നിലനിൽക്കാത്തതും അസാധുവാകുന്നതുമാണ് ; കൂടാതെ അത്തരം കൈമാറ്റത്തിലൂടെ ആ ഭൂമിയിലുള്ള യാതൊരു അവകാശമോ ഉടമസ്ഥതയോ താൽപ്പര്യമോ കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുകയോ അല്ലെങ്കിൽ എന്നെങ്കിലും കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടതായി കരുതപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ല.

(2) ഈ നിയമം നിലവിൽ വന്നതിന് ശേഷം, സർക്കാരിന്റെ മുൻകൂർ അനുമതിയില്ലാതെ ആരും അനുവദിച്ചു നൽകിയ ഭൂമി കൈമാറ്റം ചെയ്യാനോ കൈമാറ്റം വഴി കൈവശപ്പെടുത്താനോ പാടില്ല.

(3) ഒരു സിവിൽ കോടതിയുടെ വിധിന്യായമോ ഉത്തരവോ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റേതെങ്കിലും അധികാരിയുടെ അവാർഡോ ഉത്തരവോ നടപ്പിലാക്കുന്നതിന്റെ ഭാഗമായി നടത്തുന്ന ഭൂമി വിൽപ്പനയ്ക്കും ഉപവകുപ്പ് (1), (2) എന്നിവയിലെ വ്യവസ്ഥകൾ ബാധകമായിരിക്കും."

4. വിൽപ്പന ആധാരങ്ങൾ നിയമവിരുദ്ധമാണെന്നും ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരിയുടെ മുൻകൂർ അനുമതിയില്ലാതെയാണ് അവ നടപ്പിലാക്കിയതെന്നും ആരോപിച്ച് 10.10.2005-ൽ ഗ്രാമവാസികൾ ഒരു അപേക്ഷ ഫയൽ ചെയ്തു. ഇത് ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ട ഇടപാടുകളെക്കുറിച്ച് ഒരന്വേഷണത്തിന് കാരണമായി.

5. അന്വേഷണത്തിനൊടുവിൽ, അസിസ്റ്റന്റ് കമ്മീഷണർ 05.05.2006-ൽ ഒരു ഉത്തരവ് പുറപ്പെടുവിക്കുകയും, വിൽപ്പന ആധാരങ്ങൾ റദ്ദാക്കിക്കൊണ്ട് പ്രസ്തുത നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 5 പ്രകാരം ഭൂമി യഥാർത്ഥ ഗുണഭോക്താക്കൾക്ക് തിരിച്ചുനൽകാൻ നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ഉത്തരവിനെതിരെ ഡെപ്യൂട്ടി കമ്മീഷണർക്ക് മുമ്പാകെ നൽകിയ അപ്പീൽ 14.11.2006-ലെ ഉത്തരവിലൂടെ തള്ളപ്പെട്ടു. അപ്പീൽവാദി ഈ ഉത്തരവുകളെ ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ട് കർണാടക ഹൈക്കോടതിയിൽ റിട്ട് ഹർജി നൽകിയെങ്കിലും, 15.12.2008-ൽ അത് സിംഗിൾ ജഡ്ജി ഹർജി തള്ളിയതോടെ ആ ശ്രമവും പരാജയപ്പെട്ടു. ഇതിനെതിരെ നൽകിയ റിട്ട് അപ്പീൽ 16.10.2009-ലെ വിധിന്യായത്തിലൂടെ തള്ളപ്പെട്ടു. ഈ വിധിന്യായത്തിനെതിരെ നൽകിയ സ്പെഷ്യൽ ലീവ് പെറ്റീഷനുകളിൽ (ചുരുക്കത്തിൽ 'എസ്എൽപി-കൾ'), 23.03.2012-ന് തത്സ്ഥിതി തുടരാൻ ഇടക്കാല ഉത്തരവ് പുറപ്പെടുവിക്കുകയും, പിന്നീട് 11.03.2019-ൽ അപ്പീൽ ഫയൽ ചെയ്യാൻ അനുമതി നൽകുകയും ചെയ്തു.

6. വിൽപ്പന ആധാരങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിനായി മുൻകൂർ അനുമതി ലഭിച്ചുവെന്ന് കാണിക്കാൻ ഹാജരാക്കിയ രേഖകൾ വ്യാജമായും കൃത്രിമമായും നിർമ്മിച്ചതാണെന്ന് എല്ലാ ഫോറങ്ങളും കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട് എന്ന കാര്യം ഇവിടെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്; ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് പ്രത്യേക ക്രിമിനൽ നടപടികൾ നിലവിലുണ്ടെന്നും പ്രസ്താവിക്കപ്പെടുന്നു.

7. അപ്പീൽവാദിക്ക് വേണ്ടി ഹാജരായ മുതിർന്ന അഭിഭാഷകൻ ശ്രീ ദുഷ്യന്ത് ദാവെ, താഴെയുള്ള ഫോറങ്ങളിൽ ഉന്നയിക്കപ്പെടാത്ത തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു വാദം തന്റെ വാദത്തിനിടയിൽ ഉന്നയിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പ്രസ്തുത നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 4-ന് നൽകാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു വ്യാഖ്യാനത്തെ

അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ് ഈ വാദം. അതനുസരിച്ച്, പ്രസ്തുത ചട്ടങ്ങളിലെ (മറ്റൊരു നിയമത്തിന് കീഴിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതാണെങ്കിലും) ചട്ടം 9, ഭൂമി അനുവദിക്കുന്ന നിബന്ധനകളെക്കുറിച്ച് പറയുന്നിടത്ത് പ്രസ്തുത നിയമത്തെ ക്കുറിച്ച് പരാമർശിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് വാദിക്കപ്പെട്ടു. ഇക്കാര്യത്തിൽ, മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ച ചട്ടം 9-ലേക്ക് ശ്രദ്ധ ക്ഷണിച്ചു; ഭൂമി കൈവശം വെച്ച തീയതി മുതലുള്ള അഞ്ച് (5) വർഷത്തേക്ക് അന്യാധീനപ്പെടുത്തൽ നിരോധിക്കുന്നതിന് ഈ ചട്ടം നിർദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും, ആദ്യ അഞ്ച് (5) വർഷത്തെ കാലയളവിന് ശേഷം, ഡെപ്യൂട്ടി കമ്മീഷണർ നിശ്ചയിക്കുന്ന നിബന്ധനകൾക്ക് വിധേയമായി മുൻകൂർ അനുമതി വാങ്ങാമെന്ന് ഒരു നിബന്ധന അതിലുണ്ട്. അന്യവൽക്കരണം മറ്റ് ഭൂമി വാങ്ങുന്നതിനോ ബാക്കിയുള്ള ഭൂമി മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനോ വേണ്ടിയാണെന്ന് ബോധ്യപ്പെടുകയും, അന്യവൽക്കരണത്തിന് അനുമതി നൽകുന്ന തീയതിയിൽ ഡെപ്യൂട്ടി കമ്മീഷണർ നിശ്ചയിക്കുന്ന വിപണി മൂല്യത്തിന്റെ 50 ശതമാനത്തിന് തുല്യമായ തുക ഗ്രണഭോക്താവ് സർക്കാരിലേക്ക് അടയ്ക്കുകയും ചെയ്താൽ മാത്രമേ അത്തരം അനുമതി നൽകാവൂ. അതിനാൽ, അന്യാധീനപ്പെടുത്തലിനുള്ള നിരോധനം പതിനഞ്ച് (15) വർഷത്തേക്ക് മാത്രമാണെന്നും, അഞ്ച് (5) വർഷത്തിന് ശേഷം ചില നിബന്ധനകൾ പാലിച്ചാൽ ആ കാലയളവിനുള്ളിൽ തന്നെ അന്യാധീനപ്പെടുത്തൽ സാധ്യമാണെന്നുമാണ് വാദം. അതുകൊണ്ട്, പതിനഞ്ച് (15) വർഷത്തെ കാലയളവിന് ശേഷം യാതൊരു അനുമതിയും വാങ്ങേണ്ട ആവശ്യം വരുന്നില്ലെന്നും, കാരണം ഗ്രാന്റിലോ അല്ലെങ്കിൽ മുകളിൽ പറഞ്ഞ ചട്ടം 9-ലോ അത്തരമൊരു സാഹചര്യത്തെക്കുറിച്ച് പറയുന്നില്ലെന്നും വാദിക്കാൻ അഭിഭാഷകൻ ശ്രമിച്ചു. പ്രസ്തുത ചട്ടങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചതിന് ശേഷം, എന്നാൽ നിലവിലെ ഇടപാടിന് മുമ്പായി നടന്ന ഒരു മാറ്റം, 26.08.1993-ലെ ജിഎസ്ആർ 169 വഴി , 06.09.1993 മുതൽ പ്രാബല്യത്തിൽ വരുത്തിയ നിബന്ധനയാണ് (ഇത് മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു); അഞ്ച് (5) മുതൽ പതിനഞ്ച് (15) വർഷം വരെയുള്ള കാലയളവിൽ നൽകുന്ന അനുമതി പ്രസ്തുത നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകൾക്കും വിധേയമായിരിക്കുമെന്ന് ഇത് വ്യക്തമായി വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നു.

8. ചുരുക്കത്തിൽ, ഭൂമി അനുവദിച്ച തീയതി മുതലുള്ള പതിനഞ്ച് (15) വർഷത്തിന് ശേഷം അത്തരം അനുമതി വാങ്ങേണ്ട ആവശ്യമില്ലാത്തതിനാൽ, അനുമതി നൽകിയിട്ടുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്ന വിഷയം പ്രസക്തമല്ല എന്നതായിരുന്നു മുതിർന്ന അഭിഭാഷകന്റെ വാദം.

9. *മഞ്ചെഗൗഡ ആൻഡ് അദേർസ് v.സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് കർണാടക ആൻഡ് അദേർസ്* [1] എന്ന വിധിന്യായത്തിലെ, പ്രത്യേകിച്ച് അതിന്റെ ഖണ്ഡിക 24-ലെ ഈ കോടതിയുടെ നിരീക്ഷണങ്ങളിൽ നിന്ന് പിന്തുണ നേടാൻ അഭിഭാഷകൻ ശ്രമിച്ചു. പ്രസ്തുത നിയമത്തിലെ 4, 5 വകുപ്പുകളുടെ ഭരണഘടനാ സാധുതയെ ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു ആ കേസ്. ആ ചോദ്യം ചെയ്യൽ

1 (1984) 3 എസ്സിസി 301

തള്ളപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്. കോടതി പരിശോധിച്ച തർക്കത്തിന്റെ സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്, പ്രസ്തുത വിധിന്യായത്തിലെ ഖണ്ഡിക 7 ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നത് ഉചിതമായിരിക്കും, അത് താഴെ പറയുന്നതാണ്:

> "7. നിയമത്തിന്റെ ഭരണഘടനാ സാധുത പ്രധാനമായും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നത് നിയമത്തിലെ 4, 5 വകുപ്പുകളിലുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ കാരണമാണ്. ഭൂമി അനുവദിച്ചതിനുള്ള നിബന്ധനകൾക്കോ അത്തരം ഗ്രാന്റിനായി വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്ന നിയമത്തിനോ വിരുദ്ധമായി, 'അനുവദിച്ചു നൽകിയ ഭൂമിയുടെ' കൈമാറ്റങ്ങൾ നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുമ്പോ ശേഷമോ നടത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവ അസാധുവാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കാനും, അത്തരം ഭൂമി കൈവശം വെച്ചിരിക്കുന്ന എല്ലാവരെയും ഒഴിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് ഭൂമി ഏറ്റെടുക്കാനും, അത് യഥാർത്ഥ ഗുണഭോക്താവിനോ അയാളുടെ നിയമപരമായ അവകാശികൾക്കോ തിരിച്ചുനൽകാനും, അത്തരത്തിൽ തിരിച്ചുനൽകുന്നത് പ്രായോഗികമല്ലാത്ത സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഭൂമി അനുവദിക്കുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചട്ടങ്ങൾക്കനുസൃതമായി പട്ടികജാതി അല്ലെങ്കിൽ പട്ടികവർഗ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട മറ്റൊരാൾക്ക് നൽകാനും ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരിക്ക് അധികാരം നൽകുന്നതാണ് ഈ വ്യവസ്ഥകൾ. നിയമം നിലവിൽ വന്നതിന് ശേഷം അനുവദിച്ചു നൽകിയ ഭൂമി കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നതിന് ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള നിരോധനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ നിയമത്തിന്റെ സാധുത ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും, മറിച്ച് നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുമ്പ് നടന്ന കൈമാറ്റങ്ങൾ റദ്ദാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥകൾക്കെതിരെയാണ് പ്രധാന തടസ്സവാദം ഉന്നയിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്."

10. നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുമ്പ് നടന്ന ഭൂമി അനുവദിക്കലുകൾക്കും പ്രസ്തുത നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകൾ ബാധകമാക്കിയതാണ് യഥാർത്ഥ തർക്കത്തിന് കാരണമായതെന്ന് മുകളിൽ പറഞ്ഞവയിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാണ്. ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് കോടതി ഖണ്ഡിക 24-ൽ താഴെ പറയും പ്രകാരം നിരീക്ഷിച്ചത്:

> "24. നിയമം സാധുവാണെന്ന നിഗമനത്തിലാണ് ഈ കോടതി എത്തിച്ചേർന്നിട്ടുള്ളത് എങ്കിലും, ചില കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന് ഈ കോടതി കരുതുന്നു. 'അനുവദിച്ചു നൽകിയ ഭൂമികൾ' അന്യാധീനപ്പെടുത്തലിനുള്ള നിരോധന കാലാവധി കഴിഞ്ഞതിന് ശേഷം കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് ഈ നിയമത്തിന്റെ പരിധിയിൽ വരുന്നില്ല, അവയ്ക്കെതിരെ ഈ നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകൾ പ്രകാരം നടപടിയെടുക്കാൻ കഴിയില്ല. അത്തരം ഭൂമി അനുവദിക്കുന്നതിന് ബാധകമായിരുന്ന നിരോധന നിബന്ധനകൾ ലംഘിച്ചുകൊണ്ട് കൈമാറ്റം

നടക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ വകുപ്പുകൾ 4, 5 എന്നിവ ബാധകമാകൂ എന്ന് നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുമ്പ് കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടതും എന്നാൽ നിരോധന നിബന്ധനകൾ ലംഘിക്കാത്തതുമായ ഭൂമികൾ വ്യക്തമായും ഈ നിയമത്തിന്റെ പരിധിക്ക് പുറത്താണ്. കൂടാതെ, നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുമ്പ് നിരോധന നിബന്ധനകൾ ലംഘിച്ചുകൊണ്ട് ഭൂമി കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുകയും, തുടക്കത്തിൽ അസ്ഥിരമായ ഉടമസ്ഥാവകാശം മാത്രം ലഭിച്ച കൈമാറ്റക്കാരൻ (ട്രാൻസ്ഫറി), നിയമപരമായ നീണ്ടകാലത്തെ തുടർച്ചയായ കൈവശം വെക്കൽ വഴി നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുമ്പ് ഉടമസ്ഥാവകാശം സ്ഥിരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിണ്ടെങ്കിൽ, അത്തരം ഭൂമികളും ഈ നിയമത്തിന്റെ പരിധിയിൽ വരികയില്ല; കാരണം അത്തരം കൈമാറ്റക്കാരുടെ ഉടമസ്ഥാവകാശം നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുമ്പ് തന്നെ സ്ഥിരപ്പെട്ട കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നിയമം നിലവിൽ വന്ന തീയതിയിൽ, നിശ്ചിത കാലയളവിലെ നീണ്ടകാലത്തെ ഉപയോഗം മൂലം 'ആർജ്ജിതമായ അവകാശങ്ങൾ' നേടിയതിലൂടെ അത്തരം കൈമാറ്റക്കാരുടെ ഉടമസ്ഥാവകാശം അസ്ഥിരമല്ലാതായി മാറിയിട്ടുള്ളതിനാൽ, ഭരണഘടനാപരമായ ഉറപ്പുകൾ ലംഘിക്കാതെ നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകൾ വഴി അവരുടെ ഉടമസ്ഥാവകാശം അസാധുവാക്കാൻ കഴിയില്ല. അതിനാൽ, നിയമം നിലവിൽ വന്ന തീയതിയിലും കൈമാറ്റക്കാരൻ നേടിയ ഉടമസ്ഥാവകാശം അസ്ഥിരമായി തുടരുന്ന കേസുകളിൽ മാത്രമേ ഈ നിയമം ബാധകമാകൂ എന്ന് വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് ഈ കോടതി ഈ വ്യവസ്ഥകളെ പരിമിതപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. നിയമം നിലവിൽ വരുമ്പോൾ അസ്ഥിരമല്ലാത്തതും സ്ഥിരപ്പെട്ടതുമായ ഉടമസ്ഥാവകാശമുള്ള കൈമാറ്റക്കാരെ ഈ നിയമത്തിന്റെ പരിധിക്ക് പുറത്തുള്ളവരായി കണക്കാക്കണം. നിയമം നിലവിൽ വന്ന തീയതിയിൽ അസ്ഥിരമല്ലാതിരുന്ന ഏതെങ്കിലും കൈമാറ്റക്കാരന്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശം അസാധുവാക്കുന്ന രീതിയിൽ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 4 വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല."

11. എന്നാൽ, 'അനുവദിച്ചു നൽകിയ ഭൂമികൾ' നിരോധന കാലാവധി കഴിഞ്ഞതിന് ശേഷം കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ട സാഹചര്യങ്ങൾ പ്രസ്തുത നിയമത്തിന്റെ പരിധിയിൽ വരില്ലെന്ന് മുകളിൽ പറഞ്ഞ ഖണ്ഡിക സൂചിപ്പിക്കുന്നു എന്നാണ് ശ്രീ ദാവെ ഉന്നയിക്കുന്ന വാദം. നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുമ്പ് കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടതും, കൈമാറ്റം സംബന്ധിച്ച നിബന്ധനകൾ ലംഘിക്കാത്തതുമായ ഭൂമികൾ വ്യക്തമായും പ്രസ്തുത നിയമത്തിന്റെ പരിധിക്ക് പുറത്താണ്. അതുപോലെ തന്നെ, നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുമ്പ് നിരോധന നിബന്ധനകൾ ലംഘിച്ചുകൊണ്ട് കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ട കേസുകളിൽ, നിയമപരമായ നീണ്ടകാലത്തെ തുടർച്ചയായ കൈവശം വെക്കൽ വഴി നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന്

മുമ്പു തന്നെ ഉടമസ്ഥാവകാശം സ്ഥിരപ്പെട്ടവയെയും പ്രസ്തുത നിയമത്തിന്റെ പരിധിയിൽ നിന്ന് ഒഴിവാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

12. സ്ഥിരപ്പെട്ട ഇടപാടുകളെ ദീർഘകാലത്തിന് ശേഷം അസ്ഥിരപ്പെടുത്താൻ പാടില്ലാ എന്നതായിരുന്നു അപ്പീൽവാദിക്കു വേണ്ടി ഹാജരായ മുതിർന്ന അഭിഭാഷകൻ ശ്രീ ദാവെ ഉന്നയിച്ച രണ്ടാമത്തെ വാദം. 1997-ൽ നടന്ന ഇടപാടുകളായിരുന്നു അവ. ഏകദേശം എട്ട് (8) വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷം 2005-ൽ ഒരു അപേക്ഷ നൽകിക്കൊണ്ടാണ് അവ അസ്ഥിരപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചത്. ഈ വാദത്തെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നതിനായി അദ്ദേഹം താഴെ പറയുന്ന കോടതി വിധികൾ ഉദ്ധരിച്ചു:

എ. ഇബ്രാഹിംപട്ടണം താലൂക്ക് വ്യവസായ കൂലി സംഘം v. കെ. സുരേഷ് റെഡ്ഡി & അദേർസ് [2]- ഈ അപ്പീലിൽ തീരുമാനിക്കേണ്ടിയിരുന്ന ചോദ്യം ഖണ്ഡിക 1-ൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്, അതിനുള്ള ഉത്തരം ഖണ്ഡിക 19-ലും നൽകിയിരിക്കുന്നു. 1-ഉം 19-ഉം ഖണ്ഡികകൾ താഴെ പറയുന്നവയാണ്:

> "1. ഈ അപ്പീലുകളിലെല്ലാം, താഴെ പറയുന്ന നിയമപരമായ ചോദ്യമാണ് പരിഗണനയ്ക്കായി വരുന്നത്:
>
> '1950-ലെ ആന്ധ്രാപ്രദേശ് (തെലങ്കാന പ്രദേശം) കുടിയായ്മയും കാർഷിക ഭൂമിയും നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 50 ബി-യിലെ ഉപവകുപ്പ് (4) പ്രകാരം സ്വമേധയാ ലഭ്യമായ അധികാരം കളക്ടർക്ക് എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും വിനിയോഗിക്കാമോ, അതോ അത്തരം അധികാരം ന്യായമായ സമയത്തിനുള്ളിലാണോ വിനിയോഗിക്കേണ്ടത്?'
>
> ....
>
> "19. 13-15 വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷമാണ് ജോയിന്റ് കളക്ടർ സ്വമേധയാ അധികാരം വിനിയോഗിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത് എന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. വകുപ്പ് 50 ബി 1979 ൽ ഭേദഗതി ചെയ്യുകയും ഉപവകുപ്പ് (4) കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്തു, എന്നാൽ 1989 വരെ സ്വമേധയാ ഉള്ള അധികാരം ഉപയോഗിച്ച് സർട്ടിഫിക്കറ്റുകൾ അസാധുവാക്കാൻ യാതൊരു നടപടിയും സ്വീകരിച്ചില്ല. ഇത്രയും കാലം അധികാരികൾ എന്തിനാണ് കാത്തിരുന്നത് എന്നതിന് തൃപ്തികരമായ വിശദീകരണം നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഭൂപരിധി നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകളെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്ന രീതിയിലുള്ള അന്യാധീനപ്പെടുത്തലോ കൈമാറ്റമോ നടന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ നടപടിയെടുക്കാനാണ് ഉപവകുപ്പ് (4) കൂട്ടിച്ചേർത്തതെന്ന് കരുതുന്നു. 01-01-1975 ന് ഭൂപരിധി

2 (2003) 7 എസ്സിസി 667

നിയമം പ്രാബല്യത്തിൽ വന്ന സാഹചര്യത്തിൽ, അധികാരികൾ ന്യായമായ സമയത്തിനുള്ളിൽ അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തുകയും സ്വമേധയാ ഉള്ള അധികാരം വിനിയോഗിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്യണമായിരുന്നു. തഹസിൽദാർ നൽകിയ വാലിഡേഷൻ സർട്ടിഫിക്കറ്റുകൾ റദ്ദാക്കിക്കൊണ്ട്, ന്യായമായ സമയത്തിനുള്ളിലല്ലാതെ വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷം സ്വമേധയാ അധികാരം വിനിയോഗിച്ച ജോയിന്റ് കളക്ടറുടെ നടപടി നിലനിൽക്കത്തക്കതല്ല എന്ന് ഹൈക്കോടതി ശരിയായി തന്നെ വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്."

അതുകൊണ്ട്, സ്വമേധയാ പ്രയോഗിക്കാവുന്ന ഇത്തരം അധികാരങ്ങൾ ന്യായമായ കാലയളവിനുള്ളിൽ വിനിയോഗിക്കണം എന്നതാണ് ഇതിലെ നിയമതത്വം.

ബി. ***സിത്തു സാഹു ആൻഡ് അദേർസ് v. സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് ജാർഖണ്ഡ് ആൻഡ് അദേർസ്*** [3]– ഡെപ്യൂട്ടി കമ്മീഷണറുടെ മുൻകൂർ അനുമതി ആവശ്യമായ ഇടപാടുകളിൽ അധികാരം വിനിയോഗിക്കുന്നതും ന്യായമായ കാലയളവിനുള്ളിൽ ആയിരിക്കണമെന്ന് ഇതിൽ നിരീക്ഷിച്ചു.

സി. ***ഛേദി ലാൽ യാദവ് ആൻഡ് അദേർസ് v. ഹരി കിഷോർ യാദവ് (ഡെഡ്) ത്രൂ ലീഗൽ റെപ്രസന്റേറ്റീവ്സ് ആൻഡ് അദേർസ്*** [4]– ഖണ്ഡിക 13-ൽ പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന അഭിപ്രായം മുകളിൽ പറഞ്ഞ രണ്ട് വിധിന്യായങ്ങൾക്ക് സമാനമാണ്, പ്രസ്തുത ഖണ്ഡിക താഴെപ്പറയുന്ന പ്രകാരമാണ്:

"13. ഒരു സമയപരിധി നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ലാത്തയിടത്ത്, സ്വമേധയാ ആയാലും കക്ഷികളുടെ അപേക്ഷ പ്രകാരം ആയാലും നടപടികൾ സ്വീകരിക്കേണ്ടത് ന്യായമായ സമയത്തിനുള്ളിൽ ആകണമെന്നാണ് ഈ കോടതിയുടെ അഭിപ്രായം. തീർച്ചയായും, എന്താണ് 'ന്യായമായ സമയം' എന്നത് ഓരോ കേസിന്റെയും സാഹചര്യങ്ങളെയും ആ നിയമത്തിന്റെ ലക്ഷ്യത്തെയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. ഈ കോടതി മുമ്പാകെയുള്ള ഈ കേസിൽ, നടപടിക്രമങ്ങൾ അമിതമായി വൈകിയെന്നും ന്യായമായ സമയപരിധിക്ക് ശേഷമാണ് എടുത്തതെന്നും വ്യക്തമാണ്. പ്രത്യേകിച്ച്, ഈ കാലയളവിൽ ഭൂമി പലതവണ കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് എന്നത് പരിഗണിക്കുമ്പോൾ; ആ ഭൂമിയിൽ മറ്റ് ബാധ്യതകളോ അവകാശങ്ങളോ ഇല്ലെന്ന വിശ്വാസത്തിലാണ് ഈ കൈമാറ്റങ്ങൾ നടന്നതെന്ന് വ്യക്തമാണ്."

3 (2004) 8 എസ്സിസി 340

4 (2018) 12 എസ്സിസി 527

ഡി. വിവേക് എം. ഹിന്ദുജ v. എം. അശ്വത ആൻഡ് അദേർസ് [5]- പ്രസ്തുത നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകൾ തന്നെയായിരുന്ന ഇവിടെയും വിഷയം. 1967-ൽ നടന്ന ഇടപാടുകൾക്കെതിരെ 1998-ലാണ് സ്വമേധയാ ഉള്ള നടപടി സ്വീകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്. ഇത് വലിയ കാലതാമസമാണെന്നും ഇത്തരം അധികാരം വിനിയോഗിക്കാൻ ന്യായീകരണമില്ലെന്നും കോടതി വിധിച്ചു.

13. മറുവശത്ത്, എതിർകക്ഷികൾക്ക് വേണ്ടി ഹാജരായ മുതിർന്ന അഭിഭാഷകൻ ഹുസേഫ അഹമ്മദി അപവാദിത ഉത്തരവുകളെ ന്യായീകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പ്രസ്തുത ചട്ടങ്ങളിലെ ചട്ടം 9 നോട് ചേർത്തുവായിച്ചുകൊണ്ട് പ്രസ്തുത നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 4-ന് നൽകാൻ ശ്രമിച്ച വ്യാഖ്യാനത്തെ അദ്ദേഹം എതിർത്തു, പ്രസ്തുത നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 4(2) പ്രകാരം സർക്കാരിന്റെ മുൻകൂർ അനുമതിയില്ലാതെ ഭൂമി കൈമാറുന്നതിന് സമ്പൂർണ്ണ വിലക്കുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. ഈ നിരോധനം നിയമപരമായ സ്വഭാവമുള്ളതാണെന്നും, ഭൂമി അനുവദിച്ച ഉത്തരവിൽ 15 വർഷത്തെ നിയന്ത്രണം മാത്രമേ ഉള്ളൂ എങ്കിലും പ്രസ്തുത നിയമ പ്രകാരമുള്ള ഈ തടസ്സം നിലനിൽക്കുമെന്നും അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. അതായത്, 5 മുതൽ 15 വർഷം വരെയുള്ള കാലയളവിലായാലും 15 വർഷത്തിന് ശേഷമായാലും ഈ നിരോധനം ബാധകമായിരിക്കും; കാരണം പ്രസ്തുത നിയമ പ്രകാരം ഈ വിലക്കിന് പ്രത്യേക സമയപരിധി നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല.

14. പ്രസ്തുത ചട്ടങ്ങളിലെ ചട്ടം 9-ന് ഒരു തരത്തിലും പ്രസ്തുത നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകളുടെ വീര്യം കുറയ്ക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന് ശ്രീ അഹമ്മദി വാദിച്ചു, പ്രത്യേകിച്ചും നിയമം പിന്നീടാണ് നിലവിൽ വന്നത് എന്നതും കണക്കിലെടുക്കണം. ചട്ടം 9-ലെ ഭേദഗതി അർത്ഥമാക്കുന്നത് 5 മുതൽ 15 വർഷം വരെയുള്ള കാലയളവിൽ മാത്രം അനുമതി വാങ്ങിയാൽ മതി എന്നല്ല, മറിച്ച് 15 വർഷത്തിന് ശേഷവും അനുമതി ആവശ്യമാണെന്നാണ്.

15. നിയമവ്യവസ്ഥയെ അതിന്റെ ലളിതമായ അർത്ഥത്തിൽ വായിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നതിന് പുറമെ, പ്രസ്തുത നിയമത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളെയും കാരണങ്ങളെയും കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്താവനയിൽ നിന്ന് ലഭ്യമായ വിപുലമായ ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയും അദ്ദേഹം തന്റെ വാദത്തെ ബലപ്പെടുത്തി. അത് താഴെ പറയുന്ന തരത്തിലാണ്:

"ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങളുടെ പ്രസ്താവന

1979-ലെ കർണാടക ആക്ട് നമ്പർ 2

5 സിവിൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 2166/2009, 6.12.2017-ൽ വിധിച്ചത്.

കർണാടക ഗസറ്റ്, എക്സ്ട്രാ ഓർഡിനറി, തീയതി 30.06.1978

നിലവിലുള്ള ഭൂമി പതിച്ചുനൽകൽ ചട്ടങ്ങളിലെ അന്യാധീനപ്പെടുത്തൽ-നിരോധന നിബന്ധനയും, പ്രസ്തുത വ്യവസ്ഥ ലംഘിച്ചുകൊണ്ട് ഭൂമി കൈമാറ്റം ചെയ്താൽ ഗ്രാന്റുകൾ റദ്ദാക്കാനുള്ള വ്യവസ്ഥയും പട്ടികജാതി-പട്ടികവർഗ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട ഉണഭോക്താക്കളെ സഹായിക്കുന്നതിന് പര്യാപ്തമായതല്ലെന്ന് കാണുന്നു. ഇവരുടെ അറിവില്ലായ്മയും ദാരിദ്ര്യവും മുതലെടുത്ത്, സമൂഹത്തിലെ സമ്പന്നരും ശക്തരുമായ വിഭാഗങ്ങൾ തുച്ഛമായ പ്രതിഫലത്തിനോ അല്ലെങ്കിൽ പ്രതിഫലം പോലുമില്ലാതെയോ വിൽപ്പന ആധാരങ്ങളോ പണയമോ വഴി ഭൂമി കൈക്കലാക്കുകയും ഇവർ സാഹചര്യങ്ങളുടെ ഇരകളായി മാറുകയും ചെയ്യുന്നു. ഭൂമി അനുവദിച്ചതിന്റെ ലക്ഷ്യം പൂർത്തീകരിക്കുന്നതിനായി, അന്യവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ഭൂമി പോലും യഥാർത്ഥ ഉണഭോക്താവിനോ അയാളുടെ അവകാശികൾക്കോ തിരിച്ചുനൽകേണ്ടതുണ്ട്. പട്ടികജാതി-പട്ടികവർഗക്കാർക്ക് സർക്കാർ അനുവദിച്ച ഭൂമി അന്യാധീനപ്പെടുത്തുന്നത് തടയാൻ, കേന്ദ്ര സർക്കാർ തയ്യാറാക്കി സംസ്ഥാന സർക്കാരുകൾക്ക് നൽകിയ മാതൃകാ നിയമത്തിന്റെ മാതൃകയിൽ ഒരു നിയമനിർമ്മാണം നടത്തണമെന്ന് കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റ് സംസ്ഥാന സർക്കാരിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

അതുകൊണ്ടാണ് ഈ ബിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്."

16. കൂടുതൽ സമ്പന്നരായ വ്യക്തികൾ ഭൂമി കൈക്കലാക്കുന്നതിലൂടെ പട്ടികജാതി-പട്ടികവർഗ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവരെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നത് തടയുക എന്ന ലക്ഷ്യമുള്ളതിനാൽ, പ്രസ്തുത നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 4(2)-ലെ വ്യവസ്ഥകളെ പരിമിതപ്പെടുത്താൻ മറ്റൊരു നിയമത്തിന് കീഴിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട പ്രസ്തുത ചട്ടങ്ങളിലെ പഴയ ചട്ടം 9-നെ അടിസ്ഥാനമാക്കുന്നതിന് യാതൊരു കാരണവുമില്ല.

17. *മഞ്ചെഗൗഡ ആൻഡ് അദേർസ് v. സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് കർണാടക ആൻഡ് അദേർസ്* [6] എന്ന കേസിലെ നിരീക്ഷണങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഖണ്ഡിക 24-നെ മാത്രം അടർത്തിയെടുത്ത് വായിക്കാനാണ് അപ്പീൽവാദിയുടെ മുതിർന്ന അഭിഭാഷകൻ ശ്രമിച്ചതെന്നും, അത് ആ കേസിൽ തീരുമാനിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ച കാര്യങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വേണം വായിക്കാനെന്നും ഊന്നിപ്പറയപ്പെട്ടു, തീരുമാനിക്കാനുണ്ടായിരുന്ന കാര്യങ്ങൾ ആ വിധിന്യായത്തിന്റെ ഖണ്ഡിക 7, 14 എന്നിവയിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകും. ഈ വിധിന്യായത്തിൽ നേരത്തെ ഖണ്ഡിക 7-ഉം 24-ഉം ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉന്നയിക്കാൻ ശ്രമിച്ച വാദം ഖണ്ഡിക 14-നെ ആശ്രയിക്കുന്നതായതിനാൽ, അത് താഴെ നൽകുകയാണ് :

6 (മേല്പരാമർശം)

"14. നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുമ്പ് നടന്ന കൈമാറ്റങ്ങൾ റദ്ദാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന വകുപ്പ് 4-ലെ വ്യവസ്ഥകൾ അസാധുവാണെന്ന വാദമാണ് ഈ കോടതി മുമ്പാകെ ശക്തമായി ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടത്."

18. അതിനാൽ, ഈ മൂന്ന് ഖണ്ഡികകളും ചേർത്ത് വായിക്കുന്നതിലൂടെ, അപ്പീൽവാദിയുടെ മുതിർന്ന അഭിഭാഷകന്റെ വാദത്തേക്കാൾ ഉപരിയായി സംസ്ഥാന സർക്കാരിന്റെ നിലപാടാണ് പിന്തുണയ്ക്കപ്പെടുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു.

19. ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരിയുടെ മുൻകൂർ അനുമതിയുടെ ആവശ്യകതയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഈ കോടതിയിലെ വാദം കേൾക്കുന്നതിന് മുമ്പ് ഒരിക്കൽ പോലും അത്തരം അനുമതി ആവശ്യമില്ലാ എന്ന നിലപാട് അപ്പീൽവാദി സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ല എന്ന് എതിർകക്ഷിയുടെ മുതിർന്ന അഭിഭാഷകൻ ബോധിപ്പിച്ചു. ഇക്കാര്യത്തിൽ, സിനോപ്സിസ് ഉൾപ്പെടെയുള്ള വാദരേഖകളിലേക്ക് അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധ ക്ഷണിച്ചു.

20. മുൻകൂർ അനുമതി ആവശ്യമാണെന്ന വാദത്തെ മുൻനിർത്തി അദ്ദേഹം ചില കോടതി വിധികൾ ഉദ്ധരിച്ചു. നിലവിലെ കേസിന് സമാനമായ കേസുകളാണ് അവയെന്നും പ്രസ്തുത നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകൾ ഉൾപ്പെടെയുള്ളവ അവയിൽ കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം ബോധിപ്പിച്ചു. അതു സംബന്ധിച്ച ചർച്ച താഴെ നൽകുന്നു:

എ. ധർമ്മ നായിക്ക v. രാമ നായിക്ക & അദേർസ് [7]- ഈ വിധിന്യായത്തിൽ പ്രസ്തുത നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകളാണ് കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്. ഖണ്ഡിക 17 മുതൽ 21 വരെ ഉള്ളവയിയും 24-ലും ഇനിപ്പറയുന്ന പ്രകാരം നിരീക്ഷിച്ചു:

"17. ഈ വ്യവസ്ഥകളും നിയമത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ട്, അപ്പീൽവാദിയുടെ അഭിഭാഷകൻ ഉന്നയിച്ച വാദങ്ങൾ നമുക്ക് പരിശോധിക്കാം. അപ്പീൽവാദിയുടെ അഭിഭാഷകന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, അനുവദിച്ചു നൽകിയ ഭൂമിയുടെ കൈമാറ്റം നടന്നത് നിരോധന കാലയളവ് കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷവും നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുമ്പും ആയതിനാൽ, വകുപ്പ് 4(2)-ലെ വ്യവസ്ഥകൾ ആ കൈമാറ്റത്തെ ബാധിക്കില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ, 'കൈമാറ്റം' എന്നതിനെ നിർവ്വചിക്കുന്ന വകുപ്പ് 3(1)(ഇ)-യിലേക്ക് അദ്ദേഹം ഈ കോടതിയുടെ ശ്രദ്ധ ക്ഷണിച്ചു. 'കൈമാറ്റം' എന്നതിന്റെ നിർവ്വചനം ഈ കോടതി നേരത്തെ പരിശോധിച്ചതാണ്. അപ്പീൽവാദിയുടെ അഭിഭാഷകന്റെ വാദമനുസരിച്ച്, വകുപ്പ് 4 പ്രകാരം ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള നിരോധനം നിലവിലെ കേസിന്റെ വസ്തുതകൾക്ക് ബാധകമല്ല. നിയമം നിലവിൽ വന്നതിനു ശേഷമാണ് വിൽപ്പന ആധാരം

7 (2008) 14 എസ്സിസി 517

തയ്യാറാക്കി രജിസ്റ്റർ ചെയ്തത് എന്നതുകൊണ്ട് മാത്രം അത് അസാധുവാണെന്നും, വകുപ്പ് 5 പ്രകാരമുള്ള അധികാരം വിനിയോഗിച്ചുകൊണ്ട് അസിസ്റ്റന്റ് കമ്മീഷണർ ഭൂമിയിലെ അവകാശവും ഉടമസ്ഥതയും എതിർകക്ഷികൾക്ക് തിരിച്ചുനൽകണമെന്നും വിധിച്ചതിൽ ഹൈക്കോടതിക്കും താഴെയുള്ള അധികാരികൾക്കും തെറ്റുപറ്റിയിട്ടുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു.

18. അപ്പീൽവാദിയുടെ അഭിഭാഷകന്റെ ഈ വാദത്തെ എതിർകക്ഷികളുടെ അഭിഭാഷകൻ ശക്തമായി എതിർത്തു. എതിർകക്ഷികളുടെ അഭിഭാഷകൻ വാദിച്ചതനുസരിച്ച്, വിൽപ്പന ആധാരം തയ്യാറാക്കിയതും രജിസ്റ്റർ ചെയ്തതും നിയമം നിലവിൽ വന്നതിന് ശേഷമാണെന്ന് സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ള സാഹചര്യത്തിൽ, ഭൂമി കൈമാറ്റം നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 4 ന്റെ പരിധിയിൽ വരികയും അതിന്റെ ഫലമായി ഇടപാട് റദ്ദാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 4 പ്രകാരം ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള നിരോധനം കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, വിൽപ്പനയ്ക്കുള്ള കരാറിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നിയമം വരുന്നതിന് മുമ്പ് കൈമാറ്റം നടന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ പോലും ആധാരം രജിസ്റ്റർ ചെയ്തതും നടപ്പാക്കിയതും നിയമം വന്നതിന് ശേഷമായതിനാൽ അത് വകുപ്പ് 4-ന്റെ ലംഘനമായി കണക്കാക്കണമെന്നും എതിർകക്ഷികളുടെ അഭിഭാഷകൻ വാദിക്കുന്നു. അതിനാൽ അത്തരം കൈമാറ്റത്തിലൂടെ ഭൂമിയിലുള്ള ഏതെങ്കിലും അവകാശമോ ഉടമസ്ഥതയോ കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടതായോ എപ്പോഴെങ്കിലും കൊറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നതായോ കണക്കാക്കാനാകില്ല. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, അപവാദിത വിധിന്യായത്തിലോ അധികാരികളുടെ ഉത്തരവുകളിലോ യാതൊരു ഇടപെടലും നടത്തേണ്ടതില്ലെന്നും അദ്ദേഹം വാദിച്ചു.

19. ഇരുഭാഗത്തെയും അഭിഭാഷകരുടെ വാദങ്ങൾ കേൾക്കുകയും, മേൽപ്പറഞ്ഞതു പോലെ നിയമത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും പ്രസക്തമായ വ്യവസ്ഥകളും ആഴത്തിൽ പരിശോധിക്കുകയും ചെയ്ത ശേഷം, അപ്പീൽവാദിയുടെ അഭിഭാഷകന്റെ വാദങ്ങൾ അംഗീകരിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കാൻ ഈ കോടതി നിർബന്ധിതമാകുകയാണ്. അനുവദിച്ചു നൽകിയ ഭൂമിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിൽപ്പന കരാർ നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുമ്പാണ് നടന്നത് എന്നത് സത്യമാണ് നിയമപ്രകാരം 'കൈമാറ്റം' എന്നതിന്റെ നിർവ്വചനത്തിൽ വിൽപ്പന കരാറും ഉൾപ്പെടുന്നു എന്നതും തർക്കമില്ലാത്ത കാര്യമാണ്. ഈ വസ്തുത മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ട്, നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുമ്പ് വിൽപ്പന കരാർ ഉണ്ടാവുകയും, എന്നാൽ നിയമം നിലവിൽ വന്നതിന് ശേഷം ആധാരം രജിസ്റ്റർ ചെയ്തതിലൂടെ പൂർത്തിയാക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു ഇടപാട് നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 4 പ്രകാരം അസാധുവാകുമോ എന്ന് നമുക്ക് പരിശോധിക്കാം. ഏതെങ്കിലും നിയമത്തിലോ ഉടമ്പടിയിലോ കരാറിലോ എന്തുതന്നെ അടങ്ങിയിരുന്നാലും, അനുവദിച്ചു നൽകിയ ഭൂമി നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുമ്പോ ശേഷമോ ഇനിപ്പറയുന്നവയ്ക്ക് വിരുദ്ധമായി കൈമാറ്റം

ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് അസാധുവാകുമെന്നാണ് നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 4(1) വ്യക്തമായി പറയുന്നത്. അതായത്, (എ) ഭൂമി അനുവദിച്ചപ്പോൾ വ്യക്തമാക്കിയ നിബന്ധനകൾ, അല്ലെങ്കിൽ (ബി) അത്തരം ഗ്രാന്റിനായി വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്ന നിയമം, അല്ലെങ്കിൽ (സി) വകുപ്പ് 4-ലെ ഉപവകുപ്പ് (2) എന്നിവ ലംഘിക്കുന്ന കൈമാറ്റത്തിലൂടെ ഏതെങ്കിലും അവകാശമോ ഉടമസ്ഥതയോ വിഹിതമോ കൈമാറ്റം ചെയ്തതായോ എപ്പോഴെങ്കിലും കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നതായോ കണക്കാക്കില്ല. അതുകൊണ്ട്, വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നിബന്ധനകൾ ലംഘിച്ചുകൊണ്ട് നിയമം വരുന്നതിന് മുമ്പോ ശേഷമോ നടത്തിയ ഏത് കൈമാറ്റവും അസാധുവാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതാണ് വകുപ്പ് 4(1) എന്ന് നമുക്ക് നിസംശയം നിഗമനത്തിലെത്താം.

20. ഈ നിയമത്തിന്റെ വകുപ്പ് 4(2), മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ചത് പോലെ, നിയമം പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നതിന് ശേഷം, അതായത് 1-1-1979-ന് ശേഷം അനുവദിക്കപ്പെട്ട ഭൂമിയുടെ കൈമാറ്റത്തെക്കുറിച്ചാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. വകുപ്പ് 4(2)-ന്റെ പ്രയോഗിക്കണമെങ്കിൽ, (1) വിൽപ്പന ആധാരം തയ്യാറാക്കിയതും രജിസ്റ്റർ ചെയ്തതും നിയമം പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നതിന് ശേഷമാണെന്നും, (2) പ്രസ്തുത ആധാരം തയ്യാറാക്കിയതും രജിസ്റ്റർ ചെയ്തതും സംസ്ഥാന സർക്കാരിന്റെ മുൻകൂർ അനുമതി തേടാതെയാണെന്നും കോടതിക്ക് ബോധ്യപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. അതിനാൽ, ഗവൺമെന്റിന്റെ അനുമതി തേടാതെ കൈമാറ്റം സ്വീകരിക്കുന്നയാൾക്ക് ഭൂമി കൈവശപ്പെടുത്താനോ, അല്ലെങ്കിൽ ഗവൺമെന്റിന്റെ മുൻകൂർ അനുമതി തേടാതെ ഭൂമി നൽകിയയാൾക്ക് അത് കൈമാറ്റം ചെയ്യാനോ കഴിയില്ലെന്ന് വകുപ്പ് 4(2) വ്യക്തമായി അനുശാസിക്കുന്നു.

21. ഈ നിയമത്തിന്റെ പദ്ധതിയെക്കുറിച്ചും, അത് നടപ്പിലാക്കിയതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും കാരണങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഈ കോടതി ഇതിനകം പരിഗണിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അനുവദിക്കപ്പെട്ട ഭൂമികളിൽ പട്ടികജാതി-പട്ടികവർഗ വിഭാഗങ്ങൾക്കുള്ള അവകാശവും ഉടമസ്ഥതയും താൽപ്പര്യവും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും അവരെ സഹായിക്കുന്നതിനുമായാണ് ഈ നിയമം കൊണ്ടുവന്നതെന്നത് ഒരു അംഗീകൃത വസ്തുതയാണ്. ദാരിദ്ര്യവും സമൂഹത്തിലുള്ള അവരുടെ അവസ്ഥയും മുതലെടുത്ത്, സമ്പന്നരായ വ്യക്തികൾ തുച്ഛമായ തുക നൽകിയോ അല്ലെങ്കിൽ ഒന്നും നൽകാതെയോ അത്തരം ഭൂമി കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനെ തടയാൻ നിയമമ ശ്രമിക്കുന്നു "

....

"24. അതിനാൽ, നിലവിലെ കേസിൽ ഈ നിബന്ധനകളിൽ ഏതെങ്കിലും പാലിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നും, അങ്ങനെയല്ലെങ്കിൽ അത്തരം കൈമാറ്റത്തിലൂടെ ആ ഭൂമിയുടെ ഏതെങ്കിലും അവകാശമോ ഉടമസ്ഥതയോ താൽപ്പര്യമോ കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടാത്ത രീതിയിലും

എന്നെങ്കിലും കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നതായി കണക്കാക്കപ്പെടാത്ത രീതിയിലും ആ കൈമാറ്റം അസാധുവാക്കപ്പെടുന്നുണ്ടോ എന്നും നമുക്ക് പരിശോധിക്കാം. ആദ്യത്തെ നിബന്ധനയുടെ കാര്യമെടുത്താൽ, ഭൂമി അനുവദിച്ച നൽകിയതിലെ വ്യവസ്ഥകൾ ലംഘിച്ചുകൊണ്ടുള്ള കൈമാറ്റം ഈ കേസിന്റെ വസ്തുതകൾ പ്രകാരം ഉണ്ടായിട്ടില്ലായെന്നത് തർക്കമില്ലാത്ത കാര്യമാണ്. കാരണം, 15 വർഷത്തെ കാലാവധി കഴിഞ്ഞ്, അതായത് സർട്ടിഫിക്കറ്റ് തീയതിക്ക് 15 വർഷത്തിന് ശേഷമാണ് ഈ കൈമാറ്റം നടന്നതെന്ന് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട കാര്യമാണ്. ഗ്രാന്റിനകത്ത് കൈമാറ്റത്തിന്റെ നിയന്ത്രണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഏക വ്യവസ്ഥ ആ കാലയളവാണ്. ഗ്രാന്റുകൾ നൽകുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഏതെങ്കിലും നിയമത്തിന്റെ ലംഘനം നടന്നതായും തർക്കമില്ല. അതിനാൽ, ഈ രണ്ട് നിബന്ധനകളുടെ കാര്യത്തിൽ അവ പാലിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാ എന്ന് തർക്കം ഉന്നയിക്കാനാകില്ല. ഇനി നമുക്ക് മൂന്നാമത്തെ നിബന്ധനയിലേക്ക് കടക്കാം, അതായത് ഈ നിയമത്തിന്റെ വകുപ്പ് 4-ലെ ഉപവകുപ്പ് (2) ലംഘിച്ചുകൊണ്ടുള്ള കൈമാറ്റമാണോ നടന്നത് എന്ന് പരിശോധിക്കാം. അനുവദിക്കപ്പെട്ട ഭൂമി നിയമം പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നതിന് ശേഷം ഉപവകുപ്പ് (2) ലംഘിച്ചുകൊണ്ട് കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നത് ഈ നിബന്ധന പ്രകാരം, അസാധുവാകുന്നതാണ് ; അത്തരം കൈമാറ്റത്തിലൂടെ ആ ഭൂമിയുടെ യാതൊരു അവകാശമോ ഉടമസ്ഥതയോ താൽപ്പര്യമോ കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുകയോ അല്ലെങ്കിൽ എന്നെങ്കിലും കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടതായി കരുതപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ല. വകുപ്പ് 4-ന്റെ ഉപവകുപ്പ് (2) വ്യക്തമായി പറയുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്:

> "4. (2) അനുവദിക്കപ്പെട്ട ഭൂമി ഈ നിയമം പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നതിന് ശേഷം സർക്കാരിന്റെ മുൻകൂർ അനുമതിയില്ലാതെ ഏതൊരു വ്യക്തിയും കൈമാറ്റം ചെയ്യാനോ കൈമാറ്റത്തിലൂടെ സ്വന്തമാക്കാനോ പാടുള്ളതല്ല."

അതിനാൽ, അനുവദിക്കപ്പെട്ട ഭൂമി സർക്കാരിന്റെ മുൻകൂർ അനുമതിയില്ലാതെ കൈമാറുന്നയാളോ അല്ലെങ്കിൽ അത് സ്വീകരിക്കുന്നയാളോ വഴി കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നതോ കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതോ വകുപ്പ് 4 ന്റെ ഉപവകുപ്പ് (2), നിരോധിക്കുന്നു. അതിനാൽ, ഈ നിയമം പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നതിന് ശേഷം, സർക്കാരിന്റെ മുൻകൂർ അനുമതിയില്ലാതെ ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള കൈമാറ്റം നടക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും വ്യക്തി കൈമാറ്റത്തിലൂടെ ഭൂമി സ്വന്തമാക്കുകയോ ചെയ്താൽ, അത്തരം കൈമാറ്റം അസാധുവാകുന്നതാണ്. കൂടാതെ, ആ ഭൂമിയുടെ യാതൊരു അവകാശമോ ഉടമസ്ഥതയോ വിഹിതമോ അത്തരം കൈമാറ്റത്തിലൂടെ നൽകപ്പെടുകയോ അല്ലെങ്കിൽ എന്നെങ്കിലും നൽകപ്പെട്ടതായി കരുതപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ല."

"*മഞ്ചേഗൗഡ & അദേർസ് v. സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് കർണാടക & അദേർസ്* [8] എന്ന വിധിന്യായത്തെ എങ്ങനെ പരിഗണിക്കണം എന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഖണ്ഡിക 27–ൽ ഇപ്രകാരം നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടു:

"27. *മഞ്ചേഗൗഡ v. സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് കർണാടക* [(1984) 3 എസ്സിസി 301] കേസിൽ ഈ കോടതി നൽകിയ വിധിയെ തന്റെ വാദങ്ങളെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നതിന് അപ്പീൽവാദിയുടെ അഭിഭാഷകൻ ആധാരമാക്കിയ കാര്യം ഈ വിധി അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് ഈ കോടതി പരിഗണിക്കുകയാണ്. കർണാടക ഹൈക്കോടതിയിലെ സിംഗിൾ ജഡ്ജിക്ക് മുൻപാകെ നടന്ന വാദത്തിലും ഈ വിധിയെ അഭിഭാഷകൻ ആശ്രയിച്ചിരുന്നു. ഈ കോടതി *മഞ്ചേഗൗഡ* [(1984) 3 എസ്സിസി 301] കേസിൽ നൽകിയ വിധിന്യായത്തിന് നിലവിലെ കേസുമായുള്ള വ്യത്യാസം സിംഗിൾ ജഡ്ജി ശരിയായിത്തന്നെ വേർതിരിച്ചു കണ്ടിട്ടുണ്ട് എന്നാണ് ഈ കോടതി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. *മഞ്ചേഗൗഡ* വിധിയിലെ ഈ കോടതിയുടെ തീരുമാനത്തോട് ഈ ബെഞ്ചും യോജിക്കുകയാണ്, എന്നാൽ ആ കേസിൽ ഹർജിക്കാർ ഉന്നയിച്ച ചോദ്യത്തിന്റെ വ്യാപ്തി പരിമിതമായിരുന്നു. പ്രസ്തുത വിധിയുടെ ഖണ്ഡിക 7–ൽ അത് ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്: (എസ്സിസി പേജ്. 306, ഖണ്ഡിക 7)

> '7. ... അനുവദിക്കപ്പെട്ട ഭൂമി നിയമം പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നതിനുശേഷം കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നതിനെ നിരോധിക്കുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നിയമസാധുത ഇവിടെ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. നിയമം പ്രാബല്യത്തിൽ വരുന്നതിന് മുമ്പ് നടപ്പിലാക്കപ്പെട്ട കൈമാറ്റങ്ങൾ റദ്ദാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് പ്രധാനമായും നിയമത്തിന്റെ സാധുത ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.'
>
> അതിനാൽ, മേൽപ്പറഞ്ഞ കേസിൽ ഹർജിക്കാർ ഉന്നയിച്ച ചോദ്യത്തിന്റെ വ്യാപ്തി പരിമിതമായിരുന്നു എന്ന ഹൈക്കോടതി സിംഗിൾ ജഡ്ജിയുടെ നിരീക്ഷണത്തോട് ഈ കോടതി പൂർണ്ണമായും യോജിക്കുന്നു. തന്മൂലം, ആ വിധി നിലവിലെ കേസിലെ അപ്പീൽവാദിയെ സഹായിക്കുകയില്ല."

ബി. ഹരീഷ്ചന്ദ്ര ഹെഗ്ഡെ v. സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് കർണാടക & അദേർസ് [9] –ഈ കേസും ഇതേ പ്രസ്തുത നിയമത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതാണ്, കൂടാതെ *മഞ്ചേഗൗഡ* [10] *കേസിന്റെ* സ്വാധീനത്തെക്കുറിച്ച് അതിലും ചർച്ച ചെയ്യുന്നു. വകുപ്പ് 4–ൽ ഒരു 'നോൺ ഒബ്സ്റ്റാന്റ് ക്ലോസ്' (മറ്റ് നിയമങ്ങളെ മറികടക്കുന്ന വ്യവസ്ഥ) ഉള്ളതിനാൽ, നിലവിലുള്ള ഏതെങ്കിലും കരാറിലോ മറ്റ്

8 (മേല്പരാമർശം)

9 (2004) 9 എസ്സിസി 780

10 (മേല്പരാമർശം)

നിയമങ്ങളിലോ എന്ത് തന്നെ പറഞ്ഞിരുന്നാലും ഈ വകുപ്പ് ബാധകമായിരിക്കും എന്ന് ഈ കേസിന്റെ സാഹചര്യങ്ങളിൽ നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

സി. അമരേന്ദ്ര പ്രതാപ് സിംഗ് v. തേജ് ബഹാദൂർ പ്രജാപതി & അദേർസ്[11]– ഒറീസ്സ പട്ടിക മേഖലകളിലെ (പട്ടികവർഗ്ഗക്കാരുടെ) സ്ഥാവര സ്വത്ത് കൈമാറ്റ നിയന്ത്രണ റെഗുലേഷനുകൾ, 1956 ഈ കേസിൽ പരിശോധിക്കപ്പെട്ടു. ഗോത്രവർഗ്ഗക്കാരുടെ സ്ഥാവര സ്വത്തിന്റെ സംരക്ഷകനും ട്രസ്റ്റിയും ഭരണകൂടമാണെന്നും, അത്തരം സ്വത്തുക്കൾ ഗോത്രവർഗ്ഗക്കാരുടെ തന്നെ കൈവശം ഉണ്ടെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്താൻ ഭരണകൂടം ബാധ്യസ്ഥമാണെന്നും ഖണ്ഡിക 25–ൽ നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. ആ കേസിലെ റെഗുലേഷനുകളിൽ കാലപരിധി നിശ്ചയിച്ചിരുന്നില്ല. അതിനാൽ, കാലപരിധി നിയമത്തിലെ അനുച്ഛേദം 65–ൽ പറയുന്ന 12 വർഷത്തെ കാലാവധി ഗോത്രവർഗ്ഗക്കാരുടെ സ്ഥാവര സ്വത്തിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രസക്തമല്ലാതായി മാറി. അത്തരം ഗോത്രവർഗ്ഗക്കാർ കാലപരിധി നിയമത്തിന് വിധേയമായ ഒരു സിവിൽ കേസ് ഫയൽ ചെയ്യേണ്ടതില്ല; പകരം അവരോ അവർക്ക് വേണ്ടിയുള്ള മറ്റാരെങ്കിലുമോ സർക്കാരിനെ സമീപിച്ചതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലോ സ്വമേധയാ ആയോ സർക്കാരിന് നടപടിയെടുക്കാവുന്നതും അവർക്ക് സ്വത്ത് വീണ്ടെടുത്ത് നൽകാവുന്നതും ആണ്.

21. വിൽപ്പന ആധാരങ്ങൾ എന്ന് പറയപ്പെടുന്ന രേഖകൾ നടപ്പിലാക്കിയതിലെ വസ്തുതാപരമായ വശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഭൂവുടമകളെ പ്രതിനിധീകരിച്ചത് ഒരു ജി.പി.എ ആയിരുന്നുവെന്നും അവർ വാങ്ങുന്നയാളുടെ (അപ്പീൽവാദി) ഭാര്യയാണെന്നും, മുഴുവൻ തുകയും പണമായാണ് നൽകിയതെന്നും എടുത്തുപറയുകയുണ്ടായി. 15 വർഷത്തെ നിരോധന കാലയളവിനു മുൻപേ തന്നെ നടപ്പാക്കിയതാണ് ഈ ജിപിഎ ; അതിനാൽ ഔദ്യോഗികമായ വിൽപ്പന ആധാരം 15 വർഷത്തിന് ശേഷം നടന്നതാണെങ്കിലും, ഇടപാടിന്റെ സ്വഭാവം അത് 15 വർഷ കാലയളവിനു മുൻപ് നടന്നതാണ് എന്നതരത്തിലാണ്. ഏത് സാഹചര്യത്തിലായാലും, മുൻകൂർ അനുമതി ആവശ്യമാണെന്നും അഭിഭാഷകൻ വാദിച്ചു.

22. വസ്തുതകളെ തെറ്റായി അവതരിപ്പിച്ച അപ്പീൽവാദിയുടെ പെരുമാറ്റം കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, ഈ കോടതിക്ക് മുൻപാകെ പുതിയൊരു വാദം ഉന്നയിക്കാൻ എന്നല്ലാ ഏതെങ്കിലും വാദം അവതരിപ്പിക്കാൻ തന്നെ അപ്പീൽവാദിക്ക് അർഹതയില്ല എന്നതാണ് മുതിർന്ന അഭിഭാഷകൻ ശ്രീ. അഹമ്മദി എടുത്തുപറയാൻ ശ്രമിച്ച മറ്റൊരു കാര്യം. തങ്ങൾ മുൻകൂർ അനുമതി വാങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നും അത്തരം മുൻകൂർ അനുമതി ആവശ്യമായിരുന്നു എന്നുമാണ് അപ്പീൽവാദി ഉടനീളം വാദിച്ചത്. എന്നാൽ മുൻകൂർ അനുമതിയുടേതെന്ന പേരിൽ ഹാജരാക്കിയ രേഖകൾ വ്യാജമായി നിർമ്മിച്ചതാണെന്ന്

11 (2004) 10 എസ്സിസി 65

കണ്ടെത്തുകയും, അതിൽ പ്രത്യേക ക്രിമിനൽ നടപടികൾ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും, അപ്പീലിലെ പ്രസക്തമായ പ്രസ്താവനകളിൽ ഭൂമി കൈമാറ്റം ചെയ്യാൻ അനുമതി ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് തറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേസ വ്യാജമെന്ന് കണ്ടെത്തിയ രേഖകൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ മറച്ചുവെക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ഇത്തരത്തിൽ വിവരങ്ങൾ മറച്ചുവെക്കുന്നതിലൂടെ എന്തെങ്കിലും നിവൃത്തി ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള അപ്പീൽവാദിയുടെ അവകാശം ഇല്ലാതാകുന്നതായി അഭിഭാഷകൻ ബോധിപ്പിച്ചു.

23. തന്റെ വാദങ്ങളെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നതിനായി, വിവരങ്ങൾ മറച്ചുവെക്കുന്നതിന്റെ പ്രത്യാഘാതങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചില മുൻകാല വിധിന്യായങ്ങൾ മുതിർന്ന അഭിഭാഷകൻ പരാമർശിച്ചു, അത് താഴെപ്പറയുന്ന തരത്തിലാണ്:

"***എ. കെ.ഡി. ശർമ്മ v. സ്റ്റീൽ അതോറിറ്റി ഓഫ് ഇന്ത്യ ലിമിറ്റഡ് & അദേർസ്***[12]– ഈ വിധിന്യായത്തിലെ 37–ാം ഖണ്ഡികയിൽ, കിംഗ്സ് ബെഞ്ച് മുന്നോട്ടുവെച്ച തത്വത്തെക്കുറിച്ച് ഇനിപ്പറയുന്ന പ്രകാരം പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്:

> "37. *കെൻസിംഗ്ടൺ ഇൻകം ടാക്സ് കമ്മീഷണേഴ്സ്* [(1917) 1 കെബി 486: 86 എൽ ജെകെബി 257: 116 എൽടി 136 (സിഎ)] എന്ന കേസിൽ ചീഫ് ജസ്റ്റിസ് വിസ്കൗണ്ട് റീഡിംഗ് ഇനിപ്പറയുന്ന തരത്തിൽ നിരീക്ഷിച്ചു: (കെബി പിപി. 495–96)
>
> '...ഒരു റൂൾ നിസിക്കു (rule nisi– ഉത്തരവ് ബാധിക്കപ്പെടുന്ന കക്ഷി ഒരു നിശ്ചിത ദിവസത്തിനുള്ളിൽ കാരണം ബോധിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ അന്തിമമാക്കപ്പെടുന്ന താൽക്കാലിക ഉത്തരവ്) വേണ്ടിയോ മറ്റ് നടപടികൾക്കായോ ഈ കോടതി മുൻപാകെ ഒരു എക്സ് പാർട്ടെ (മറുപക്ഷം ഇല്ലാത്ത) അപേക്ഷ സമർപ്പിക്കപ്പെടുമ്പോൾ, ആ അപേക്ഷയെ പിന്തുണച്ചുകൊണ്ടുള്ള സത്യവാങ്മൂലം സത്യസന്ധമല്ലെന്നും വസ്തുതകൾ ന്യായമായ രീതിയിലല്ല അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നുംമറിച്ച് യഥാർത്ഥ വസ്തുതകളെക്കുറിച്ച് കോടതിയെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുന്ന രീതിയിലാണ് അവ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതെന്നും കോടതി നിഗമനത്തിലെത്തുകയാണെങ്കിൽ, കോടതി സ്വന്തം സംരക്ഷണത്തിനായും അതിന്റെ നടപടിക്രമങ്ങൾ ദുരുപയോഗം ചെയ്യുന്നത് തടയുന്നതിനായും ആ കേസിന്റെ ശരിതെറ്റുകളെ കുറിച്ച് കൂടുതൽ പരിശോധനകൾ നടത്താതെ തന്നെ മുന്നോട്ട് പോകാൻ വിസമ്മതിക്കേണ്ടതാണ്. ഇത് കോടതിയിൽ നിക്ഷിപ്തമായ അന്തർലീനമായ അധികാരമാണ്. എന്നാൽ തങ്ങൾ വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടു എന്ന് കോടതിക്ക് പൂർണ്ണമായ ബോധ്യം വരുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിൽ മാത്രമേ ഈ അധികാരം ഉപയോഗിക്കാൻ പാടുള്ളൂ.

12 (2008) 12 എസ്സിസി 481

ഇത്തരമൊരു നിഗമനത്തിലെത്തുന്നതിന് മുൻപ്, യഥാർത്ഥ വസ്തുതകളും അപേക്ഷകന്റെ സത്യവാങ്മൂലത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വസ്തുതകളും തമ്മിൽ ചേർത്തുവെച്ച് സൂക്ഷ്മമായ പരിശോധന നടത്തേണ്ടതുണ്ട്. സത്യവാങ്മൂലം വായിക്കുമ്പോഴും യഥാർത്ഥ വസ്തുതകൾ മനസ്സിലാക്കുമ്പോഴും കോടതിയുടെ കാഴ്ചപ്പാടിനെ സ്വാധീനിക്കാൻ സാധ്യതയുള്ള എല്ലാ കാര്യങ്ങളും കേൾക്കേണ്ടതുമുണ്ട്. *എന്നാൽ ഇത്തരം പരിശോധനകൾക്കും വാദം കേൾക്കലിനും ശേഷം കോടതി വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടു എന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ലെങ്കിൽ, തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സത്യവാങ്മൂലത്തിലൂടെ മാത്രം മുന്നോട്ടുവെക്കപ്പെട്ട ആ നടപടിക്രമത്തിൽ അപേക്ഷകന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നുള്ള കൂടുതൽ വാദങ്ങളൊന്നും കേൾക്കാൻ കോടതി തയാറാകുകയില്ല.'*

(ഊന്നൽ നൽകിയിരിക്കുന്നു)"

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 32 അല്ലെങ്കിൽ അനുച്ഛേദം 226 പ്രകാരമുള്ള പ്രിറോഗേറ്റീവ് റിട്ടുകൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ മേൽപ്പറഞ്ഞ തത്വം പാലിക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ടെന്ന് നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. ഒരു വ്യവഹാരി തനിക്ക് താല്പര്യമുള്ള വസ്തുതകൾ മാത്രം വെളിപ്പെടുത്തുകയും മറ്റുള്ളവ മറച്ചുവെക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് കോടതിയുമായി ഒരു "ഒളിച്ചുകളിക്ക്" മുതിരാൻ പാടുള്ളതല്ല. അത്തരത്തിൽ, സംശുദ്ധമായ പെരുമാറ്റത്തിലൂടെ അല്ലാതെ കോടതിയെ സമീപിക്കുന്ന ഒരു കക്ഷിയെ പരിഗണിക്കാൻ കോടതി ബാധ്യസ്ഥമല്ല.

ബി. എ.ഷൺമുഖം v. അരിയ ക്ഷത്രിയ രാജകുല വംശത്തു മഠാലയ നന്ദവന പരിപാലനെ സംഘം, റെപ്രസെന്റഡ് ബൈ ഇറ്റ്സ് പ്രസിഡന്റ് & അദേർസ്.[13]

സി. ഹരി നരേൻ v. ബദ്രി ദാസ്[14]– വസ്തുതകൾ മറച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടാണ് പ്രത്യേകാനുമതി നേടിയത് എന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നൽകിയ അനുമതി തിരിച്ചെടുക്കപ്പെട്ടു. അനുമതി നൽകപ്പെട്ടു എന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം അപ്പീൽവാദിയെ നിവൃത്തിക്ക് അർഹമല്ലാതാക്കുന്നതിൽ നിന്നും കോടതിയെ തടയാനാകില്ല.

24. ഇരു കക്ഷികൾക്കും വേണ്ടി ഹാജരായ മുതിർന്ന അഭിഭാഷകർ ഉന്നയിച്ച മേൽപ്പറഞ്ഞ വിശദമായ വാദങ്ങൾ ഈ കോടതി പരിശോധിച്ചു. ഈ വിഷയം വളരെ പരിമിതമായ ചുറ്റുവട്ടത്തിൽ ഉള്ളതാണ് എന്നതാണ് ഈ കോടതിയുടെ കാഴ്ചപ്പാട്.

13 (2012) 6 എസ്സിസി 430

14 (1964) 2 എസ്സിആർ 203

അവസാനത്തെ വശത്തെ കുറിച്ച് ആദ്യം പരിശോധിക്കാം, അതായത് പ്രധാനപ്പെട്ട വസ്തുതകൾ മറച്ചുവെച്ച കാര്യം; അപ്പീൽവാദി വസ്തുതകൾ കൈകാര്യം ചെയ്ത രീതി ഒട്ടും തൃപ്തികരമല്ലെന്ന് ഈ കോടതി നിരീക്ഷിക്കുകയാണ്. രേഖകളെ സംബന്ധിച്ച് പൂർണ്ണമായ വെളിപ്പെടുത്തൽ ഉണ്ടാകേണ്ടതായിരുന്നു.അനുമതി ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ അപ്പീൽവാദി ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും, ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരി അത്തരത്തിൽ യാതൊരു അനുമതിയും നൽകിയിട്ടില്ലെന്നും ഇക്കാര്യത്തിൽ ഹാജരാക്കിയ രേഖകൾ വ്യാജമായി നിർമ്മിച്ചതാണെന്നും കണ്ടെത്തി എന്ന ന്യായവാദത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് താഴെയുള്ള കോടതികളുടെ എല്ലാ ഉത്തരവുകളും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത് എന്നത് തള്ളിക്കളയാനാകില്ല. ഈ കാര്യത്തിലുള്ള ക്രിമിനൽ നടപടികൾ ഇപ്പോഴും തീർപ്പുകൽപ്പിക്കാതെ കിടക്കുന്നു; അതിനാൽ എതിർകക്ഷി ആയ സംസ്ഥാന സർക്കാർ ഉന്നയിച്ച പ്രാഥമിക തടസ്സവാദം എന്ന നിലയിലുള്ള ഈ കാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ ആഴത്തിലുള്ള പരിശോധന നടത്താൻ ഈ കോടതി ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഈ കാരണത്താൽ മാത്രം അപ്പീൽവാദിയെ കേസിൽ നിന്നും പുറന്തള്ളേണ്ടതില്ലാ എന്ന് ഈ കോടതി കരുതുന്നു, കാരണം ഈ വിഷയത്തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങൾ തന്നെ കൈകാര്യം ചെയ്തുകൊണ്ട് വിധി പറയേണ്ടതാണെന്ന് ഈ കോടതി കരുതുന്നു.

26. ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരിയുടെ മുൻകൂർ അനുമതി ഉണ്ടെന്ന തരത്തിൽ ഒരു കേസ് ഉന്നയിക്കാനാണ് അപ്പീൽവാദി ഉടനീളം ശ്രമിച്ചത് എന്ന എതിർകക്ഷി–സംസ്ഥാനത്തിന്റെ വാദത്തിൽ കഴമ്പുണ്ട്. അനുമതി വാങ്ങേണ്ടതില്ല എന്നത് ആരുടെയും വാദമായിരുന്നില്ല. സിവിൽ അപ്പീലിന്റെ ഈ ഘട്ടത്തിൽ, ആവശ്യമായ വാദമുഖങ്ങൾ രേഖാമൂലം ഫയൽ ചെയ്യാതെ തന്നെ, തങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമുള്ള തരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിന് അപ്പീൽവാദിയെ അനുവദിക്കാനാകില്ല. ഇതിനെ കേവലം ഒരു നിയമപരമായ വാദം മാത്രമായി തരംതിരിക്കാൻ കഴിയില്ല, അതും നടപടിക്രമങ്ങളുടെ ശ്രേണിയിലെ അഞ്ചാം തലത്തിലുള്ള പരിശോധനയിൽ ഉന്നയിക്കപ്പെടുമ്പോൾ പ്രത്യേകിച്ചും. അനുമതിപത്രങ്ങൾ നിലവിലില്ല എന്ന വസ്തുതാപരമായ സാഹചര്യത്തെ നേരിടേണ്ടി വന്നപ്പോഴാണ്, അങ്ങനെയാണെങ്കിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ അനുമതിയുടേതായ യാതൊരു ആവശ്യവുമില്ല എന്ന രീതിയിൽ മറ്റൊരു വാദം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിന് അപ്പീൽവാദി ഇപ്പോൾ ശ്രമിച്ചത്. ഇത്തരമൊരു വാദം അംഗീകരിക്കാൻ കഴിയില്ല.

27. ഇനി മേൽപ്പറഞ്ഞ വാദം വിലയിരുത്തിയാൽ തന്നെ, അതിൽ ഒരു കഴമ്പുമില്ലെന്ന് വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. പ്രസ്തുത നിയമം പ്രാബല്യത്തിൽ ആക്കിയതിനുള്ള ലക്ഷ്യം കാണാതിരിക്കാനാകില്ല. ഭൂമി അന്യാധീനപ്പെടുത്തുന്നതിനെ വിലക്കിക്കൊണ്ട് 1969 ലെ കർണാടക ഭൂമി അനുവദിക്കൽ ചട്ടങ്ങളിൽ ഉള്ളതും ഭൂമി അനുവദിച്ചതിന്റെ നിബന്ധനകളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതുമായ നിബന്ധന, തങ്ങളുടെ അപര്യാപ്തതകളും ദാരിദ്ര്യവും കാരണം ഭൂമി അനുവദിക്കപ്പെട്ട പട്ടികജാതി–

പട്ടികവർഗക്കാരുടെ താൽപ്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാൻ പര്യാപ്തമല്ലെന്ന് കണ്ടെത്തി. സമൂഹത്തിലെ സ്വാധീനശക്തിയുള്ള വിഭാഗങ്ങൾ പട്ടികജാതി–പട്ടികവർഗക്കാരെ സാഹചര്യങ്ങളുടെ ഇരകളാക്കി ഭൂമി വാങ്ങുകയും പണയപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്ന് പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടു. അത്തരം ദുരുപയോഗം തടയുന്നത് ലക്ഷ്യമിട്ട് സംസ്ഥാന സർക്കാർ ഈ നിയമം പാസാക്കുകയും, വ്യക്തമായ നിബന്ധനകൾ പ്രകാരമുള്ള അനുമതിയോടുംകൂടിയാകണം കൈമാറ്റം എന്ന് നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇത് ഭൂമി അനുവദിച്ച നിബന്ധനകൾക്കോ അല്ലെങ്കിൽ പ്രസ്തുത ചട്ടങ്ങൾക്കോ പുറമേയുള്ളതാണ്. അതിനാൽ അഞ്ച് (5) മുതൽ പതിനഞ്ച് (15) വർഷം വരെയുള്ള കാലയളവിലായാലും അല്ലെങ്കിൽ പതിനഞ്ച് (15) വർഷത്തിന് ശേഷമുള്ള കാലയളവിലായാലും, അത്തരം അനുമതി ആവശ്യമാണ്.

28. പ്രസ്തുത നിയമം ഭേദഗതി ചെയ്യുന്നതിന് മുമ്പല്ല, പ്രസ്തുത നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന് തന്നെ മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന മറ്റൊരു നിയമത്തിന് കീഴിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട പ്രസ്തുത ചട്ടങ്ങളിലെ ചട്ടം 9 പ്രകാരം, ചില നിബന്ധനകളും വ്യവസ്ഥകളും പാലിക്കപ്പെട്ടുവെന്ന് ഡെപ്യൂട്ടി കമ്മീഷണർക്ക് ബോധ്യം വരുന്നതിന് വിധേയമായി അഞ്ച് (5) മുതൽ പതിനഞ്ച് (15) വർഷം വരെയുള്ള കാലയളവിനുള്ളിൽ ഭൂമി കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നത് വിഭാവനം ചെയ്യുന്നുണ്ട് എന്നത് സംശയമില്ലാത്ത കാര്യമാണ്. ഡെപ്യൂട്ടി കമ്മീഷണർക്ക് ബോധ്യപ്പെടുന്നത് വരെ അത്തരം അനുമതി നൽകുന്നതിന് നിരോധനമുണ്ട്. അന്യവൽക്കരണം മറ്റ് ഭൂമി വാങ്ങുന്നതിനോ ബാക്കിയുള്ള ഭൂമി മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനോ വേണ്ടിയാണെന്നും, വിപണി മൂല്യത്തിന്റെ അൻപത് ശതമാനം തുക ഗ്രാന്റി (അനുവദിക്കപ്പെട്ടയാൾ) സർക്കാരിലേക്ക് അടച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ബോധ്യപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. അതിനാൽ, അഞ്ച് മുതൽ പതിനഞ്ച് വർഷം വരെയുള്ള കാലയളവിനുള്ളിൽ കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നതിന് കർശനമായ വ്യവസ്ഥകൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നത് വ്യക്തമാണ്.

29. പതിനഞ്ച് (15) വർഷത്തെ കാലയളവിന് ശേഷം ഭൂമി കൈമാറ്റത്തിന് അനുമതി നൽകണമോ വേണ്ടയോ എന്ന് തീരുമാനിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരി ഇത്തരം പരിഗണനകളാൽ സ്വാധീനിക്കപ്പെടുകയോ സ്വാധീനിക്കപ്പെടാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യാം. എന്നാൽ തീർച്ചയായും, ഭൂമി അനുവദിക്കപ്പെട്ട പട്ടികജാതി–പട്ടികവർഗ അംഗങ്ങൾ വഞ്ചിക്കപ്പെടുന്നില്ലെന്നും അവരുടെ ഉത്തമ താൽപ്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നും രേഖപ്പെടുത്തേണ്ട കാരണങ്ങളാൽ ബോധ്യപ്പെട്ടാൽ മാത്രമേ അനുമതി നൽകാവൂ. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 4(2)ലെ നിബന്ധനകൾ തികച്ചും വ്യക്തമാണ്.

30. അനുവദിച്ചു നൽകിയ ഭൂമിയുടെ കൈമാറ്റം നിരോധിക്കുന്ന, നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 4 ന്റെ ഉപവകുപ്പ് (1) ആരംഭിക്കുന്നത് ഒരു 'നോൺ ഒബ്സ്റ്റാന്റ്' (non obstante) വ്യവസ്ഥയോടെയാണ്. ഇത്

ഏതെങ്കിലും കരാറിനോ ധാരണാപത്രത്തിനോ നിയമത്തിനോ അതീതമായി നിലനിൽക്കുന്നതാണ്. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 11, മറ്റ് നിയമങ്ങൾക്ക് മേൽ ഈ നിയമത്തിന് മേൽക്കോയ്മ നൽകിക്കൊണ്ട് ഇത് കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നു. വകുപ്പ് 11 താഴെപ്പറയുന്ന പ്രകാരമാണ് :-

> "11. ഈ ആക്ട് മറ്റ് നിയമങ്ങളെ മറികടക്കുന്നു.- നിലവിലുള്ള മറ്റേതെങ്കിലും നിയമത്തിലോ ഏതെങ്കിലും സമ്പ്രദായത്തിലോ പ്രയോഗത്തിലോ കരാറിലോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു കോടതിയുടെയോ ട്രൈബ്യൂണലിന്റെയോ മറ്റ് അതോറിറ്റിയുടെയോ ഏതെങ്കിലും ഡിക്രിയിലോ ഉത്തരവിലോ ഈ നിയമത്തിന് വിരുദ്ധമായി എന്ത് തന്നെ അടങ്ങിയിരുന്നാലും, ഈ നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകൾക്ക് പ്രാബല്യം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്."

31. നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുമ്പോ ശേഷമോ നൽകിയ ഭൂമിക്ക് മേൽപ്പറഞ്ഞ വകുപ്പ് ബാധകമാണ്. ഗ്രാന്റ് നിബന്ധനകൾ ലംഘിക്കാൻ കഴിയില്ല, വകുപ്പ് 4 ന്റെ ഉപവകുപ്പ് (2) ലംഘിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഏതൊരു കൈമാറ്റവും അസാധുവാകുമെന്ന് ഉപവകുപ്പ് (1)ന്റെ അവസാന ഭാഗം വ്യക്തമാക്കുന്നു. വകുപ്പ് 4 ന്റെ ഉപവകുപ്പ് (2) തികച്ചും കൃത്യവും വ്യക്തമാണ്, നിയമം നിലവിൽ വന്നതിന് ശേഷം സർക്കാരിന്റെ മുൻകൂർ അനുമതിയില്ലാതെ കൈമാറ്റം നടത്തുന്നതിന് ഇത് സമ്പൂർണ്ണ നിരോധനം ഏർപ്പെടുത്തുന്നു. അതിനാൽ, ഈ വ്യവസ്ഥയുടെ വെറും വായനയിലൂടെ തന്നെ ഇതിന് രണ്ട് വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ സാധ്യമാകില്ലാ എന്നത് വ്യക്തമാകും. പതിനഞ്ച് വർഷത്തെ കാലയളവിന് ശേഷവും അനുമതി ആവശ്യമാണ്.

32. വിവിധ കോടതി വിധിന്യായങ്ങളിലൂടെ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നിയമപരമായ നിലപാട് ഈ കാര്യത്തിൽ വളരെ വ്യക്തമാണ്. *'മഞ്ജുഗൗഡ ആൻഡ് അദേർസ് v. സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് കർണാടക & അദേർസ്'* [15] കേസിലെ ഖണ്ഡിക 24 ൽ നൽകിയിട്ടുള്ള നിരീക്ഷണങ്ങളെ സന്ദർഭത്തിൽ നിന്നും അടർത്തിമാറ്റി കാണാൻ കഴിയില്ല; കാരണം ആ കേസിൽ തീരുമാനിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ച നിയമതത്വമാണ് അവിടെ പരിശോധിക്കേണ്ടത്. "അനുവദിക്കപ്പെട്ട ഭൂമി"യുടെ കൈമാറ്റങ്ങൾ നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുൻപോ ശേഷമോ നടക്കുമ്പോൾ ഗ്രാന്റ് വ്യവസ്ഥകളുടെയോ നിയമത്തിന്റെയോ ലംഘനം ഉണ്ടാകുന്നു എങ്കിൽ വകുപ്പ് 4, 5 എന്നിവ പ്രകാരം അവ അസാധുവാകും എന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പ്രസ്തുത കേസിൽ മുഖ്യമായും നിയമത്തിന്റെ സാധുത ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടത്. നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുൻപ് നടന്ന കൈമാറ്റങ്ങൾ റദ്ദാക്കുന്നതിനെതിരെ വകുപ്പ് 4-ന് മേൽ ഉന്നയിക്കപ്പെട്ട വെല്ലുവിളികളെക്കുറിച്ച് ഖണ്ഡിക 14-ൽ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഈ നിരീക്ഷണങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വേണം ഖണ്ഡിക 24 വായിക്കാൻ.

---

15 (മേൽപരാമർശം)

33. *'ധർമ്മ നായിക്ക v. രാമ നായിക്ക & അനദർ'* [16] എന്ന പിൽക്കാല വിധിന്യായത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ കാര്യത്തിൽ ഇപ്പോൾ യാതൊരു സംശയമില്ല. *മഞ്ചെഗൗഡ v. സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് കർണാടക* [17] കേസിലെ നിരീക്ഷണങ്ങളുടെ സാഹചര്യം വ്യക്തമായി അതിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വിൽപ്പന കരാറുകൾ നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുൻപ് ഒപ്പുവെച്ചതായും വിൽപ്പന ആധാരം അതിനുശേഷം നടന്നതായും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, നിശ്ചിത വ്യവസ്ഥകൾ ലംഘിക്കുന്ന പക്ഷം നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുൻപോ ശേഷമോ നടന്ന ഏതൊരു ഭൂമി കൈമാറ്റവും അസാധുവാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കാൻ വകുപ്പ് 4(1)–ന് സാധിക്കുമെന്ന് നിഗമനത്തിലെത്താവുന്നതാണ് എന്ന് പ്രസ്തുത കേസിൽ നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. വിൽപ്പന ആധാരം തയ്യാറാക്കിയതും രജിസ്റ്റർ ചെയ്തതും നിയമം പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നതിന് ശേഷമാണെങ്കിൽ, സർക്കാരിന്റെ മുൻകൂർ അനുമതിയില്ലാത്ത പക്ഷം അത്തരം കൈമാറ്റം അസാധുവും നിലനിൽക്കാത്തതുമാണെന്ന് വകുപ്പ് 4(2) സംശയമില്ലാത്ത വിധം വ്യക്തമാക്കുന്നു. നിയമം വിഭാവനം ചെയ്ത ലക്ഷ്യവും അതിന്റെ പദ്ധതിയും വിശദമായി ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടു. *മഞ്ചെഗൗഡ ആൻഡ് അദേർസ് v. സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് കർണാടക & അദേർസ്* [18] കേസിലെ വിധിയിലെ ഖണ്ഡിക 7–ൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പരിമിതമായ വ്യാപ്തിയിൽ വേണം ആ വിധിയെ കാണാൻ എന്ന് പ്രസ്തുത വിധിയുടെ ഖണ്ഡിക 27–ൽ ഈ കോടതി നിരീക്ഷിച്ചു. സംസ്ഥാന സർക്കാരിന്റെ അഭിഭാഷകൻ മറ്റ് വിധിന്യായങ്ങളെ കുറിച്ചും സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട് എങ്കിലും, ഈ വിധിക്ക് ശേഷം കൂടുതൽ ഒന്നും പറയാൻ ബാക്കിയില്ല. *'അമരേന്ദ്ര പ്രതാപ് സിംഗ് v. തേജ് ബഹാദൂർ പ്രജാപതി & അദേർസ്'* [19] എന്ന കേസിൽ നിരീക്ഷിച്ചതുപോലെ, കാലഹരണ തത്വങ്ങൾ ഇവിടെ ബാധകമല്ലാത്തതിനാൽ, എട്ട് (8) വർഷത്തെ താമസം എന്നത് നടപടി എടുക്കുന്നതിൽ നിന്നും ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരിയെ തടയുന്നില്ല എന്നതു കൂടി പറഞ്ഞാൽ മതിയാകും. അപ്പീൽവാദിയുടെ അഭിഭാഷകൻ സൂചിപ്പിച്ച കേസുകളിൽ 20 മുതൽ 30 വർഷം വരെയുള്ള വലിയ കാലതാമസം ഉണ്ടായിരുന്നു, എന്നാൽ ഈ കേസിൽ അങ്ങനെയല്ല.

34. പട്ടികജാതി–പട്ടികവർഗ്ഗ വിഭാഗങ്ങൾക്കായുള്ള ഗുണകരമായ ഒരു നിയമനിർമ്മാണമാണ് ഇത് എന്നതു പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, എട്ട് (8) വർഷത്തെ കാലതാമസത്തെ, നടപടികളെ അസാധുവാക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള കാലവിളംബമോ അലംഭാവമോ ആയി കണക്കാക്കാൻ കഴിയില്ല.

35. കൂടാതെ, നടപ്പിലാക്കിയ കൈമാറ്റ രേഖകൾ തന്നെ വേണ്ടത്ര വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലാ എന്നും ഈ കോടതി കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു. മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ചത് പോലെ, മുഴുവൻ വിൽപ്പന തുകയും പണമായാണ് നൽകിയിരിക്കുന്നത്. മാത്രമല്ല, ഭൂമി അനുവദിച്ചു കിട്ടിയ ആളല്ല, പകരം അപ്പീൽവാദിയുടെ ഭാര്യയായ

16 (മേല്പരാമർശം)
17 (മേല്പരാമർശം)
18 (മേല്പരാമർശം)
19 (മേല്പരാമർശം)

പവർ ഓഫ് അറ്റോർണി വഴിയാണ് കൈമാറ്റ രേഖകൾ ഒപ്പിട്ടിരിക്കുന്നത്. പതിനഞ്ച് (15) വർഷത്തെ കാലയളവിനു മുമ്പാണ് ജി.പി.എ നടപ്പാക്കിയത്; പ്രതിഫലം കൂടാതെ ഇത്തരമൊരു രേഖ ഒപ്പിടുമെന്ന് കരുതാൻ കഴിയില്ല. പ്രായോഗികമായി നോക്കിയാൽ പതിനഞ്ച് (15) വർഷത്തെ നിരോധന കാലാവധി കഴിയുന്നതിന് മുൻപേ തന്നെ കൈമാറ്റം നടന്നതായാണ് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്, എന്നാൽ വിൽപ്പന ആധാരം പതിനഞ്ച് (15) വർഷത്തിന് ശേഷം മാത്രം രജിസ്റ്റർ ചെയ്തു. ഏതായാലും, ഇത് കേസിന്റെ ഫലത്തിൽ മാറ്റമൊന്നും വരുത്തുന്നില്ല.

36. താഴെക്കോടതികൾക്ക് യാതൊരു തെറ്റും പറ്റിയിട്ടില്ലെന്നും, വകുപ്പ് 4(2)-ലെ നിയമാനുസൃത വ്യവസ്ഥകൾക്ക് വിരുദ്ധമായ ഇടപാടുകൾ റദ്ദാക്കാൻ ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരി തന്റെ അധികാരപരിധിക്കുള്ളിൽ നിന്നാണ് പ്രവർത്തിച്ചതെന്നും ഈ കോടതി കരുതുന്നു. ഇടപാടുകൾ നടത്തിയ രീതി തന്നെ നിരവധി സംശയങ്ങൾ ജനിപ്പിക്കുന്നതാണ്.

37. അതനുസരിച്ച്, ഇരു കക്ഷികളും അവരവരുടെ കോടതിച്ചെലവുകൾ വഹിക്കണം എന്ന വ്യവസ്ഥയോടെ ഈ അപ്പീലുകൾ തള്ളുന്നു.

അപ്പീലുകൾ തള്ളി.